

MOKYMAS APIE MOŽĘ

Gerai. Telaimina jus Dievas, broli Nevilai. Labas rytas, draugai. Man tenka kartas nuo karto pažiūrėti, ar dabar rytas, ar vakaras. Na, aš džiaugiuosi, būdamas čia ši rytą. Šilta, ir jūs tikrai šiltai priimate. Mes daugiau nebeturime pavasario; mes čia turime vasarą ir žiemą, ar ne taip? Atrodo, kad viskas kažkaip iškrenta iš vėžių.

² Na, dėl ko aš vėlavau, aš—aš tvarkiau namus. Ir ši rytą buvau sustingęs ir skausmingas. Ir aš atsikėliau turėdamas pakankamai laiko, bet nemaniau, kad moterys turi tiek daug darbo, jos turi suruošti tris vaikus, o paskui išlydėti į sekmadieninę mokyklą. O, tai bent! Daug ką reikia padaryti, daugiau, nei aš maniau, kad reikia padaryti. Ir aš pagalvojau: „Na, dabar. . .“ Praeitą vakarą dirbau, ir—ir aš—aš atvažiuavau iš savo evangelizacinės veiklos, maniau, kad padėsiu sutvarkyti namus. Tai bent, ar tikrai lengva rasti darbo jėgos? Hm! Aš siūliau trisdešimt penkis dolerius per savaitę, kad kas nors prižiūrėtų kūdikį, bet niekas nesutiko.

³ Vienas vyrukas neseniai parašė straipsnį čia esančiame laikraštyje. Žinoma, tai nesusiję su tuo. Pasakė, kad jis buvo čia, kažkoks politikas čia, Kentukyje, pasakė, kad jis du kartus buvo armijoje, tris kartus buvo sužeistas, kaip didvyris, jis gyveno kaimynystėje, daug ką nuveikė, išgelbėjo dviejų vaikų gyvybes, vieną iš upelio, o kitą iš kažko kito, pamiršo viską, pamiršo viską, ką jis padarė. Ir galiausiai jis galvojo, na, jie turi palaikyti teisingą kaimynystę, jis kandidatuos į koki nors postą. Ir kai jis tai padarė, iš šimto tūkstančių žmonių, jis gavo penkis balsus. Jis paklausė šerifo, ar galėtų gauti medžioklinį šautuvą, kad padėtų jam išsikraustyti iš gyvenamosios vietos, pasakė: „Buvo pavojinga gyventi net miesto apylinkėse“. Jis neturėjo pakankamai draugų, kurie padėtų jam išsikraustyti iš miesto. Taigi, tai amerikietiškas dėkingumas, ar ne? Teisingai. Amerikoje, kuo daugiau jūs darote, tuo daugiau iš jūsų tikimasi. Teisingai, iš jūsų tikimasi daugiau.

⁴ Na, ši rytą noriu pasakyti komplimentus, kaip švariai ir gražiai atrodo bažnyčia. Ir kai aš atvykau, jie ten įrengė duris, kad pagerintų ventiliaciją. Taigi, tai tikrai puiku, kad ir kas yra patikėtinių taryboje čia ir prisidėjo prie to. Tai tikrai buvo labai gražu ir tai puikiai ir tvarkingai atliktas darbas. Manau, kad tai padarė brolis Hall, jei aš neklystu. Tai labai puikus darbas.

⁵ Taigi, šiek tiek pavėluotai, bet jūs žinote, kokie yra šventumo žmonės. Suprantate, tam nėra jokio konkretaus laiko, ar ne taip, broli Slaughter, broli Deitsman? [Broliai ir kiti sako: „Ne“—Red.] Tiesiog viskas taip, kaip mes priimame tai.

⁶ Turėjau nuostabius susirinkimus pietuose! Bet tik prieš kelias dienas vėl galėjau kalbėti. Aš pamokslavau keturis mėnesius, be perstojo, ir man neliko balso netgi tam, kad—kad galėčiau šnabždėti. Tiesiog turėjau parodyti savo žmonai judesiais, žinote, ko aš norėjau, ir tai tarsi. . . Ir tuomet, po to, ir grįžtant čia, kur susidaro toks apgaulingas oras, kokį mes turėjome, (na, vieną dieną šalta, o kitą karšta), aš susirgau tikrai tikru senamadišku gripu. Ir aš atsikėliau prieš kelias dienas ir vėl prasidėjo. Ir taigi, mes esame dėkingi gerajam Viešpačiui už visą Jo gerumą ir malonę mums, ir—ir koks geras Jis buvo. Turėjome ten nuostabius susirinkimus ir Viešpats mus nepaprastai, gausiai palaimino.

⁷ Ir praeitą vakarą, apie vidurnaktį, brolis Vudas pakvietė mane pas save į namus, ir brolis Arganbright telefonu, norėjo kad aš pradėčiau susirinkimus Šveicarijoje. Taigi, tai per daug pagyvenusiam žmogui.

⁸ Taigi, dabar, sekantis mūsų susirinkimas prasidės kito mėnesio vienuoliką dieną, Cadle bažnyčioje Indianapolyje. Cadle bažnyčioje Indianapolyje, nuo vienuoliktos iki penkioliktos. Ir tuomet, iš ten, į—į Minea- . . . Mineapolį; nuo Indianapolio į Mineapolį, Krikščionys Verslininkai.

⁹ Taigi, manau, kad brolis Nevilas paskambino man, ir aš norėjau parodyti savo . . . išreiškiu savo dėkingumą jam ir Nevilo trio, kurie atvyko ir dainavo dėl manęs tose laidotuose, kurias aš turėjau užvakar. Ir aš paprašiau brolio Nevilo; neturėjo dainininkų, Liddick šeima; kai ponas Liddick iškeliavo Namo į Šlovę. Ir aš tikrai . . . jei jo sūnus, aš jo čia nematau; ir vėliau sužinojau, kad tai buvo įsūnis. Žinodamas, kad jo tėtis miršta, neišgelbėtas, atbėgo į namus paimti manęs, kol jis . . . ir jo tėtis buvo išgelbėtas, pirmiau nei jis mirė. Taigi didžiausias dalykas, kurį tas vaikinukas yra padaręs, buvo ateiti, pakviesti ką nors, kad pasimelstų už jo tėtį prieš jam iškeliaujant. Ir Nevilo trio atėjo ir sudainavo jiems tikrai gražiai.

¹⁰ Ir taigi, brolis Nevilas manęs paklausė, ar aš taip pat nepakalbėčiau ši rytą ir ši vakarą. Taigi pastebėjote, kad Raštas sako: „Apsčiai prašykite, kad jūsų. . .“ Taigi brolis Nevilas tikrai yra pagal Raštą tuose dalykuose, labai daug! Ir todėl aš padarysiu viską, ką galiu.

¹¹ Taigi, ši rytą sakiau, kad šiandien Motinos diena ir mes norime pakalbėti su mažais vaikučiais. Pagalvojau, kad šis rytas būtų tinkamas metas mažiems vaikučiams. Taigi, aš manau, kad Motinos diena. . .

¹² Taigi, žemėje nėra nieko mielesnio už tikrai tikrą motiną. Telaimina Dievas jos puikiai sielą - tikrai tikrą motiną. Tačiau šiandien mes turime tiek daug pakaitalų, kurias—kurias vadina „motina“, bet tai nėra motina; jos yra tik moterys, kurios turi vaikų, bet ne motinos. Senamadiška motina yra ta, kuri rūpinasi

savo šeima, o ne vaikšto į tuos salonus ir šokius per visą naktį, rūko, geria, ir grįžta. Ji nenusipelno to švento motinos vardo. Ji tik moteris, štai ir viskas, kuri augina vaiką; bet ne motina, kadangi *motina* turi kitą reikšmę. Taigi, aš–aš manau, jeigu jūs . . .

¹³ Taigi, Motinos dienos, aš noriu tikrai gerai išreikšti save. Aš pats turiu pagyvenusią žilaplaukę motiną, sėdinčią ten. Ir aš manau, kad diena, tai gerai; bet kiekviena diena turėtų būti motinos diena, ne tik kartą per metus. Ir priežastis, kodėl dabar vyksta šie Motinos dienos renginiai . . .

¹⁴ Ir matau, kad turime tik saujelę žmonių ir visi pažįstame vienas kitą. Esame namiškiai, ir todėl būtent taip mes ir kalbėsime.

¹⁵ Aš manau, kad motiną reikia gerbti kiekvieną dieną vienodai, teisingai, tikrą motiną. Ir, bet ši diena, kurią jie vadina Motinos diena, pasaulyje yra ne kas kita, o didelė komercinė nesąmonė, tik tam, kad iš žmonių išviliotų pinigus. Ir tai yra gėda motinai, Motinos diena, viena kartą per metus: „Na, mes nevyksime jos aplankyti, bet nusiūsimė jai nedidelę gėlių puokštę ir viskas bus išspręsta“. Tai ne motina! Tai bent, Dieve mano! Tikra motina – tai moteris, kuri jus . . . ta, kuri jus užaugino, ir jūs mylite ją, kurią jūs matote ir su kuria nuolat kalbatės. Jūs visą laiką išreiškiate jai savo meilę, ne tik vieną dieną per metus.

¹⁶ Bet prieš pradėdamas savo nedidelę dramą, aš tiesiog norėčiau tai išreikšti, ir atnaujinti . . . Kai kurie iš jūsų, daugelis iš jų jau mirė, daugelis iš jų išėjo nuo to laiko, kai tai buvo padaryta. Tai buvo 1933 metais.

¹⁷ Ar jūs matėte laikraštyje prieš kelias naktis, kaip ta moteris nužudė tą vyrą? Išmetė jį į savo važiuojamąją dalį ir tiesiog pervaziavo jį automobiliu pirmyn ir atgal, kol tiesiog sutraiškė jį ant kelio. Ir jie pasakė, advokatai ir taip toliau, paklausė: „Ar tai nesmerkia jūsų sąžinės?“

Ji atsakė: „Dievas ir aš pavargome nuo to, kaip elgiamasi su moterimis“. Hm! Taip, ji yra stabas. Teisingai. „Pavargsta“. Kaip žemai gali pulti ši tauta? Įdomu, kaip toli galime nueiti be Dievo teismo? „Dievas ir aš“? Jei Dievas būtų kaltas dėl visų nesąmonių, kurios Jam primetamos, Jis nebūtų Dievas, štai ir viskas. „Dievas ir aš“? Tai bent! Dievas neturi nieko bendra su tokiais dalykais. Įdomu, kai ji ten anapus, kančiose, ką tuomet ji apie tai pagalvos? O!

¹⁸ Amerika! Taigi, atminkite, jeigu jūs dar to neužsirašėte, užsirašykite tai. Tai mano pranašystė. Suprantate? 1933 metais, kai mes turėjome tarnavimus čia, kur dabar yra senoji, manau, kad dabar ten yra Kristaus Bažnyčia, anksčiau ji buvo senoji . . . Ji yra tiesiai čia, broli Nevilai, tiesiai ten toliau. Kadais ten gyveno Čarlis Kern. Kas tai . . . Našlaičių namai čia, Meigs

Avenue. 1933-iais aš ką tik įsigijau 1933-ųjų Fordą, ir tą rytą aš pašvenčiau jį Viešpačiui. Ir prieš išvykdamas iš namų, aš pamačiau regėjimą. Turiu jį užrašytą, sename geltoname popieriuje, kuris vis dar laukia Biblijoje. Aš mačiau artėjančią laikų pabaigą.

¹⁹ Ir, jūs, kiek iš jūsų prisimenate, kaip atrodė 33-ųjų automobilis? O, jis buvo tarsi *toks*, išlindęs į priekį, o gale nukirstas, kad būtų galima pakabinti atsarginę padangą. Aš mačiau regėjimą, kad: „Prieš Viešpaties Atėjimą, tie automobiliai bus panašūs į kiaušinį“. Kiek iš jūsų prisimena tą pranašystę? Ar čia dar kas nors liko? Brolis Sevard iškeliavo. Ir spėju. . . Tai buvo 1933, kai mes čia turėjome tarnavimus. Spėju, kad nuo to laiko beveik visi jie jau yra iškeliavę.

²⁰ Ir aš išpranašavau, kad „Amerika, jų dievas numeris vienas bus moterys“. Taip ir yra. Viskas sukurta pagal Holivudo madą. Aš turiu įrašų iš FTB bylos, kurie šokiruotų jus, tiesiog—tiesiog pasakysiu jums, tiesiai iš kur. . . Ir tas skandalas dėl tų kino žvaigždžių, nėra nei vienos iš jų, vargu ar rasi, kad nebūtų prostitutė. Ir FTB visai neseniai tai atskleidė. Aš turiu tai iš jų pačių bylos. Ir taigi, visos jos gyveno, netgi tos kino žvaigždės, kur jis įrodė, jie nueidavo ir išsirinkdavo jas, gyveno su vyrais, po dvidešimt penkis ir penkiasdešimt dolerių už naktį, iš vyro, visame Holivude ir visur, turėjo privačius namus ir vyrus ten, kur jie išsiųsdavo jas pas tuos žmones. Ir štai į ką mes žiūrime – į televiziją, ir—ir čia, tuose ekranuose ir visa kita, ir leidžiame savo vaikams tai vadinti stabu. Ir tada vadiname tai *motina*? Tai toli gražu ne motina. Tai nešvankumas. Būtent taip. Ir vis dėlto jos diktuoja dienos ritmą. Mes leidžiame joms. . . tokius drabužius, kuriuos jos dėvi, žiūrėkite, kaip amerikietės rengiasi lygiai taip pat kaip jos, ir visa kita. Žinoma. Ir Amerikos dievas yra moteris. Ne Jehova; jie nususuko nuo To. Taigi ne *motinoms*, dabar atidėkime tai į šalį, tai šventas dalykas, apie kurį mes kalbėsime; bet aš turiu omenyje *moterį*.

²¹ Ir, atminkite, aš pranašauju, kad prieš didįjį visišką sunaikinimą, aš nesakau, kad Viešpats man tai pasakė, bet aš tikiu, kad kažkas įvyks arba dabar, arba 77-ais. Tai gali įvykti šią valandą. Bet tarp dabartinio laiko ir 77, aš pranašauju, kad bus arba didis griuvimas arba visiškas visos žemės sunaikinimas, tarp dabartinio laiko ir 77.

²² Aš pranašavau tai, 1933, aš pranašavau, kad moterys ir toliau degraduos, o tauta toliau smuks, ir jie toliau laikysis motinos, ar taip vadinamos motinos, kol jos taps, moteris taps stabu. Ir po kurio laiko, kad: „Ameriką valdys moteris“. Pažymėkite tai ir pažiūrėkite, ar tai nėra teisinga. Moteris užims prezidento vietą ar kažką didingo, kažkokią aukštą valdžią Amerikoje.

²³ Kai, aš kalbu tai su pagarba, ponios, kai moteris pasitraukia iš virtuvės, ji yra ne savo vietoje. Teisingai. Štai kur jos vieta.

Už tų ribų, ji neturi vietos. Ir taigi, aš nesu griežtas joms, bet aš tiesiog sakau tai, kas yra Tiesa ir ką Biblija . . . Seniau vyras buvo namų galva, bet tai buvo Biblijos laikais. Jis daugiau ne galva. Jis yra marionetė, ar jis . . . ar auklė, ar kažkas panašaus. O dabar, ne, jie nori rūpintis šunimis, praktikuoja gimstamumo kontrolę ir visą laiką ant rankų nešioja šunelį, kad jūs galėtumėte lakstyti visą naktį.

²⁴ Aš—aš nekalbu apie motiną. Telaimina jas Dievas. Štai kas dabar, iš dalies tai, kas išlaiko tautą kartu - tai tikra, gera, šventa, Dievo išgelbėta motina. Teisingai.

²⁵ Bet gėda, kaip mūsų moterys yra degradavusios! Aš turiu straipsnį iš laikraščio, kurį iškirpau, po šio paskutinio Pasaulinio karo, numeris antras, kur sakoma: „Kur dingo amerikiečių moterų moralė, kad po šešių mėnesių buvimo užsienyje keturi iš penkių kareivių gaudavo skyrybas nuo savo žmonų, ir tos ištekėdavo už kito vyro?“ Ir net negalėjo sulaukti, kol jie sugrįš iš užsienio, kariai ten žūsta mūšio lauke! Tas asmuo, kuris taip elgiasi, nevertas vadintis motina, tuo šventu vardu. Ne, nevertas. Taigi visada buvau vadinamas „nekenčiančiu moterų“, bet aš toks nesu. Manau, kad moteris yra nuostabus dalykas, o ypač motina. Tačiau jos turėtų būti savo vietoje, o ne užimti vyro vietą ir neužimti Dievo vietos.

²⁶ Ir rytą girdėjau, kaip vienoje šventumo bažnyčioje buvo sakoma, kad: „Motina valdo Dangaus žvaigždes“, ir visa tai. Aš galiu įsivaizduoti katalikus, darančius tai su mergele Marija ir panašiai, kur garbinamos mirusios moterys, šventoji Cecilija ir visos kitos panašiai, kas yra aukščiausia spiritizmo forma. Tai ir viskas. Visa, kas užtaria mirusius, yra spiritizmas. Taigi, yra tik vienas Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus, ir tai yra Kristus Jėzus. Teisingai. Joks kitas šventasis, niekas, išskyrus Viešpatį Jėzų Kristų, tik Jis Vienintelis yra Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus. Bet kai matau bažnyčias, net atsistojus už sakyklos, visas šventumas yra atimtas iš Kristaus ir atiduotas motinai, visas šventumas atimtas, tuomet—tuomet jos pradeda, ir štai jums.

²⁷ Taigi, bet yra likusi tikra motina. Šlovė Dievui! Tiesiog lygiai taip pat, kai jūs matote veidmainį; yra ir tikras krikščionis, kuris iš tikrųjų gyvena tokį gyvenimą. Kur pas jus yra „už“, pas jus yra ir „prieš“. Būtent taip. Ir taigi, mes norėtume pakalbėti apie tokios rūšies motiną ir tokios rūšies vaiką, dabar iš Biblijos.

²⁸ Taigi, man įdomu, kiek berniukų ir mergaičių mes čia turime ši rytą? Jeigu jūs girdėjote brolio Nevilo laidą vakar. . . Kiek iš berniukų ir mergaičių norėtų ateiti čia ir atsisėsti priekinėse kėdėse, kol aš kalbėsiu? Ar norėtumėte ateiti čia? Čia yra viena, dvi, trys, keturios, penkios vietos; viena čia, šešta, ir kelios nedidelės kėdės štai čia. Ar norėtumėte ateiti į priekį, kai kurie iš jūsų, mažieji bičiuliai, galite ateiti be savo mamos, ar norėtumėte

ateiti čia? Jūs esate labai laukiami! Motinos ateikite. . . [Brolis Nevilas sako: „Yra ir daugiau; dauguma jų sekmadieninės mokyklos kambaryje“—Red.] O, jie sekmadieninės mokyklos kambaryje. Na, tai puiku. Mes palauksime keletą minučių, ir pakalbėsime, ir jie išeis po kelių minučių. Ir mes tiesiog susirinksim aplinkui, mažytės juodos, rudos ir mėlynos akys, štai čia, ir—ir pasikalbėsime su kiekvienu iš jų. Taigi, kiek iš jūsų myli Viešpatį? Pasakykite: „Amen“. [Susirinkimas sako: „Amen!“] Gerai.

²⁹ Taigi, aš noriu kalbėti motinoms ir vaikams, ir tai skirta jiems.

³⁰ Šį vakarą, jei Viešpats panorės, aš noriu pakalbėti apie pirmąjį Jėzaus padarytą stebuklą, apie tai, kaip jis buvo padarytas ir su kokia jėga, ir ką Jis darė, kai Jis padarė Savo. . . Kiek iš jūsų žino, kokį pirmąjį stebuklą Jis padarė? Pasakykite tai, visi kartu: „Pavertė vandenį vynu“. Teisingai, pirmasis Jo padarytas stebuklas. Taigi, jei Viešpats panorės. Kol šį rytą nagrinėjau, man tai tiesiog atėjo į galvą.

³¹ Matau, kad šį rytą turime mūsų gerus draugus, aš manau, poną ir poniją Yeker ten. Tiesiog atsitiktinai pastebėjau juos, kai pasukau stovą į šią pusę. Neseniai aš praėjau tyrimus; Aš turiu praeiti tyrimus dėl tarnybos užsienyje. Ir kai išėjau, ką gi aš sutikau, jei ne poną ir poniją Yeker, sėdinčius ten, ofise—ofise.

³² Daktaras Šoen, Luisvilyje, labai puikus krikščionis brolis. Sakau jums, aš tikrai sutikau ten tikrą vyrą, tikrą, kuris tikėjo Dievu ir turi pasitikėjimą. Žinote ką? Aš jums pasakysiu. Aš randu daugiau gydytojų, tikinčių Dievišku išgydymu, nei pamokslininkų. Tai tiesa. Tu kalbiesi su jais. Pasako: „Žinoma“. Ir kai jis. . . Kai jau ruošiausi išeiti, jis paėmė mane už rankos, jis tarė: „Brolį Branhamai, jūs dėl žmonijos darote daugiau, nei aš kada nors galėjau padaryti“. Jis pasakė: „Teisingai“. Tarė: „Jūs galite padėti žmonėms, kurių aš net negalėčiau paliesti“. Pasakė: „Teisingai“.

³³ Aš atsakiau: „Na, žinoma, jūs galite susiūti, arba įstatyti kaulą, ar kažką panašaus. Tačiau Dievas gydo“.

³⁴ Jis atsakė: „Tiksliai taip“. Amen. O, man patinka matyti plačių pažiūrų, protingai mąstančius žmones. Aš galvoju apie chirurgiją, apie medicinos gydytoją, apie kojų specialistą, apie kaulų specialistą, Dievišką išgydymą, ir apie visus kartu, jei kas nors iš jų gali kam nors padėti, aš esu už tai. Ir kai jūs imate gydytoją, smerkiantį pamokslininką; pamokslininką smerkiantį gydytoją; ir kaulų specialistą smerkiantį—smerkiantį chirurgą; chirurgą smerkiantį medicinos gydytoją; galite tai įsivaizduoti, kažkur yra kažkokie savanauaiški motyvai. Teisingai, nes kiekvienas iš jų įrodė, kad jie kažkam padeda. Būtent taip.

³⁵ Taigi, dalykas tame, aš manau, jei mūsų motyvai teisingi, ir mūsų širdys yra teisingos žmonių atžvilgiu, mes visi turėtume

dirbti kartu, kad padėtume savo žmonėms, kad palengvintume jų gyvenimą. Ir tada jūsų motyvai yra nesavanaudiški, atiduodant šlovę Dievui, Kuris viską teikia neatlygintinai. Amen. Taip, pone. O, mes niekur neturėtume turėti jokio savanaudiškumo; tai turėtų būti tobula.

³⁶ Jei kojų specialistas gali padėti *tam*, ir kaulų specialistas gali padės *tam*, chirurgija gali padės *tam*, ir dar kas nors padės štai *tam*, melskimės už visus tai, amen, kad Dievas tiesiog padėtų Savo brangiems žmonėms būti sveikiems ir laimingiems. Nes mes čia ilgai neužsibūsime, vos kelios dienos, ir mes jau kelyje, išvykstame kur nors kitur. Taigi, ką mes stengiamės padaryti, tai šiek tiek palengvinti gyvenimą, kad jūs geriau praleistumėte laiką, kol esate čia. Amen.

³⁷ Dabar, po šio apmąstymo, palenkime savo galvas prieš mums atverčiant Bibliją, ir pasikalbėkime su mūsų mylimu Gelbėtoju.

³⁸ Mūsų gerasis, Dangiškasis Tėve, mes šį rytą nuolankiai ateiname Tavo Akivaizdon ir dėkojame Tau virš viso, kas kada nors buvo žemėje ar kada nors bus - už Viešpatį Jėzų Kristų. Nes Jis buvo Tas, Kuris suvedė žmogų ir Dievą ir sutaikino mus, vargšus nevertus, bedievius, ateivius, savo pačių pasirinkimu nutolusius nuo Dievo, mes patys pasirinkome ir pasitraukėme nuo Jo. Ir Jis buvo toks geras, kad atėjo, nors mes ir buvome Dievui atstumiantys, kol buvome nusidėjėliai, nutolę nuo Dievo, Jis vėl sutaikino mus su Tėvu, per Savo Paties pralietą Kraują.

³⁹ Kaip mes dėkojame Tau už Jį! Ir šiandien stovi kaip Tarpininkas, Vienintelis tarp Dievo ir žmogaus, Kuris gali pateikti malda tiesiai Dievo Akivaizdoje, per tą pakylą Savo Paties Kraują, kurį Jis praliejo nuo žemės - į Šlovę. Atėjo į šią žemę per tvartą, gimęs edžiose. Išėjo iš šios žemės per aukščiausią mirties bausmę. Žemė nenorėjo Jo. Dangus negalėjo Jo priimti, nes Jis buvo nusidėjėlis, ant Jo buvo mūsų nuodėmės. Žemė nenorėjo Jo. Jie atmetė Jį: „Laikykitės toliau nuo tokio Asmens!“ Jis netgi... neturėjo vietos, kur gimti, nei vietos mirti. Ir Jis pakibo tarp Dangaus ir žemės; Dangus negalėjo Jo priimti, nei žemė Jo nenorėjo. Bet Jis vis tiek mirė, kad išgelbėtų mus nuo nuodėmės, išgydytų mūsų ligas, kad suteiktų mums džiaugsmo ir mielą buvimą, kol esame čia, žemėje. Koks Gelbėtojas! O, kaip mes dėkojame Tau už Jį!

⁴⁰ O Dieve, te visas mūsų širdies garbinimas būna nukreiptas į Jį ir tik į Jį. Te visa pagarba ir visas garbinimas, viskas, kas išeina iš mūsų lūpų ar širdžių, tebūna skirta Tam, Kuris yra vertas visko, Tam, Kuris vieną dieną atsisėdo Soste, su Knyga Savo rankoje. Joks žmogus Danguje ar žemėje nebuvo vertas ir negalėjo net pažvelgti į Knygą, ar atplėšti Antspaudų, kuriais Ji buvo užantspauduota. Ir šis Avinėlis, kuris buvo užmuštas, nuo pasaulio sukūrimo, atėjo, paėmė Ją iš Jo rankų, atvėrė žmonėms Antspaudus ir išlaisvino Žodžius.

⁴¹ Ir, Tėve, mes meldžiame šiandien, kad Jo Šventoji Dvasia išlaisvintų mūsų širdis iš visos tamsos, išlaisvintų mūsų liežuvį nuo viso, kas niekinga, atleistų visas mūsų nuodėmes, pašalintų visą tamsą ir šį rytą įeitų į mūsų širdis.

⁴² O ypač šiuos mažus vaikučius, Dieve, palaimink juos, sėdinčius čia šį rytą su savo miela mama. Dieve, kaip mes dėkojame Tau už motinystę, už tikras moteris! Tarp visos šios tamsos ir stabmeldystės, bjaurasties ir pasaulio sugedimo mes turime tikrai tikras motinas. Kaip mes dėkojame Tau už jas! Jauni ir pagyvenę, ir vieni, ir kiti, dėkojame Tau, Tėve, už tikrą motinystę. Ir meldžiame, Dieve, kad Tu palaimintum jas.

⁴³ Matydami šį rytą sėdinčius čia, daugelis iš mūsų brolių ir seserų su baltomis rožėmis ar baltais gvazdikais ir gėlėmis, reiškiančiomis, kad jų brangi šventa motina perėjo anapus už dangos, į kitą pusę; ne mirusi, bet gyva per amžius. Vieną dieną jie taip pat ateis prie upės ir ten jie vėl pamatys ją, kitoje pusėje. Daugelis dėvi raudonas rožes, mama vis dar čia. Mes dėkojame Tau už tai.

⁴⁴ Meldžiu, kad Tu palaimintum mus kartu nagrinėjant Tavo Žodį, nes mes prašome to Kristaus Vardu. Amen.

⁴⁵ Taigi, telaimina jus Viešpats. Ir šį rytą mes pradėsime tiesiai nuo Žodžio. Dabar pirmiausia, prieš šią nedidelę dramą, aš pagalvojau apie motinas ir mažus vaikučius. . . Ir jie tikriausiai mane išgirs, kadangi šis daikčiukas turi gana gerą garsą. Ir aš pateiksiu nedidelę dramą, nes pastebėjau, kad dabar mano tarnavimuose kertais dramos labai padeda. Ar jūs taip nemanote? Mažyliai geriau tai supranta. Aš žiūriu į porą sėdinčių mažylių, šviesiaakių berniukų, žiūrinčių dabar į mane, kurie bus rytojaus vyrai, jei bus rytojus.

⁴⁶ Ir dabar, prieš mums pradėdant kokią tai dramą, ar dar ką nors, kas vyksta bažnyčioje, tai turi turėti Biblijinį pagrindą. Amen. Tam turi būti Biblijos pagrindas. Pirma, atsiverskime Mato 16-ą skyrių ir 25-ą eilutę, ir perskaitysime šias eilutes. Pirma, kol mes skaitome, pasirošiams, galbūt iki to laiko mažyliai jau bus išėję. Taigi, Mato 16:25, mes skaitome tai:

Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.

⁴⁷ Taigi, tai yra labai svarbi Rašto vieta. Perskaitykime visi kartu. Ką pasakysite? Visi, maži vaikai ir visi, dabar kartu. [Brolis Branhamas ir susirinkusieji kartu skato šią Rašto vietą—Red.]

Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.

⁴⁸ Žinote, berniukai ir mergaitės, ir žinau, kad vyresnieji džiaugsis tuo lygiai taip pat, kaip ir vaikai. Tačiau ši Rašto vieta tokia svarbi! O kai kurios Raštų vietos yra tokios svarbios, kad

Dievas jas įdėjo į visas keturias Evangelijas: Mato, Morkaus, Luko ir Jono. Tačiau tai buvo taip svarbu, kad Jis įdėjo tai į Evangeliją šešis kartus! Šešis kartus tai atėjo iš Jo Paties, Jėzaus, lūpų.

⁴⁹ Dabar, Morkaus, mes atsiversime ten, Morkaus 8-ą skyrių, ir pradėkime nuo 34-os eilutės, ir aš šiek tiek paskaitysiu čia. Ir noriu, kad vėl atkreiptumėte dėmesį į tai, kur Jėzus, šiek tiek pratęsdamas, kalbėjo apie tai. Ir atminkite, Jis įdėjo tai į Evangeliją šešis kartus, kad būtų užtikrinta! Du yra liudytojai, bet Jis tai pakartojo tris kartus, suprantate, kad būtų užtikrinta, jog jūs tai atsiminsite.

Ir kai jis —kai jis pasišaukęs žmones ir savo mokinius, jis tarė jiems: Kas nori eiti paskui mane, tas teišsižada savęs, . . . teima savo kryžių ir teseka paskui mane.

⁵⁰ Taigi, vienas iš vertėjų parašė: „Imk savo kryžių ir sek paskui Mane kasdien“. Taigi, dabar 35-a eilutė. Paklauskite:

Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; bet kas praras savo gyvybę dėl manęs ir dėl evangelijos, tas ją išgelbės.

Nes kokia gi nauda žmogui, jeigu jis laimės visą pasaulį, o praras savo sielą?

Arba ką žmogus duos mainais už savo sielą?

⁵¹ Dabar paimkime šią 35-ą eilutę ir pacituokime ją kartu. Gerai. Dabar pasakykime tai kartu. Mes paimsime Morkaus 8:16, dabar pasakykime tai kartu; Morkaus 8:16, atleiskite, Morkaus 8:16, 35. Ne, aš vėl suklydau. Morkaus 8, atsiprašau. Morkus, Švento Morkus, 8-as skyrius, 35-a eilutė. Dabar pabandykime tai. Švento Morkaus 8-as skyrius, 35-a eilutė. Dabar mes tai turime. Perskaitykime tai. [Brolis Branhamas ir susirinkimas skaito kartu šią Rašto vietą—Red.]

Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; bet kas praras savo gyvybę dėl manęs ir dėl evangelijos, . . . tas ją išgelbės.

⁵² Tai nuostabu? Taigi, mes tiesiog tęsime savo nedidelę istoriją, o kai ateis vaikai, jie užims savo vietas. Auklėtojai stebi jus, kai jie, tyliai. . . pažiūrėkite, ar galėsite atvesti juos čia, kai mes pradėsime savo pasakojimą. Ši rytą mes ruošiamės tai pagrįsti drama. Ir aš, daugelį kartų, čia prieš kelias dienas aš. . .

⁵³ Brolis ir sesuo Vud, aš manau, buvo su manimi ten per paskutinį susirinkimą, ir aš kalbėjau per Krikščionių Verslininkų pusryčius. Ir aš pateikiau nedidelę dramą apie Zachiejų. . . aukštai ant klevo, ir, kai Jėzus ėjo pro šalį, ir kaip jis paėmė šiukšlių dėžę, žinote (ir suvaidinau tai), ir užlipo į medį, kad pamatytų Jėzų; verslininkas, sėdintis medyje, žinote, pasislėpęs nuo Jėzaus. Ir Jėzus, tarsi nežinojo, kur jis buvo, žinote. Ir tuomet jis pasakė: „O, jie man sako, kad Žmogus žino

dalykus ir gali išpranašauti dalykus, ir žino, kur žuvis turėjo monetą. Aš tuo netikiu“. Ir Jėzus nuėjo tiesiai po medžiu. O jis tarė: „O, Jis negali manęs matyti, aš sėdžiu medyje“.

⁵⁴ Jėzus sustojo ir pažvelgė aukštyn, ir tarė: „Zachiejau, lipk žemyn“. Ne tik žinojo, kad jis buvo ten viršuje, bet Jis žinojo, kas jis buvo.

⁵⁵ Taigi, aš manau, kad nedidelė drama kartais padeda pagyvenusiems žmonėms, vyresniems vaikinams ir merginoms, taip pat kaip ir jauniems.

⁵⁶ Taigi, dabar jūs galite manęs paklausti, po to, kai tai baigsis: „Broli Branhamai, iš kur jūs gaunate šią informaciją apie šiuos simbolius ir vardus?“ Kai kuriuos iš jų, man padėjo mano geras draugas, brolis Booth-Clibborn. O kitus per Juozapą, didį istoriką. Ir dar knygos apie istoriją, kurias skaičiau, apie šį įvykį, ir taip toliau. Ir štai kaip aš gaunu savo informaciją iš to, ką mes šį rytą ruošiamės pateikti dramoje.

⁵⁷ Aš matau, kad dabar išeina mūsų mažyliai, šiai istorijai šį rytą, kurią ruošiamės pateikti. Dabar jūs, berniukai ir mergaitės, jei galite, tiek, kiek panorės, ateikite tiesiai čia į priekį. Mes turime penkias ar šešias laisvas vietas. Jei norite ateiti tiesiai čia, mielai jus priimsime. Jie kaip tik ateina laiku, šiai nedidelei dramai čia.

⁵⁸ Ir taigi, štai kaip aš gaunu šią informaciją, kaip aš sužinau tai. Galbūt kas nors ims ir pasakys: „Na, aš niekada neskaičiau šios Biblijos dalies“. Bet jei ir neskaitėte, istorija tai užfiksavo, suprantate. Taigi, visa tai ta pati istorija, tik ji tiesiog pateikiama nedidelės dramos forma.

⁵⁹ Ir, taigi, štai ir viskas! Štai ir viskas! Tai tavo broliukas? O, jis tikrai panašus į tave! Ir jis puikus berniukas. Tiesiog gali pasakyti, kad jis toks yra. Gerai.

⁶⁰ Taigi, norite ateiti čia ir atsisėsti? Yra dvi mergaitės, ar trys mergaitės. Tai bent, tai tiesiog puiku ir šaunu! Dabar aš noriu. . . Ši maža istorija šį rytą yra skirta mergaitėms ir berniukams. Panele Kolins, aš manau, kad tai jūs ir kita maža sesutė; nori nueiti tiesiai ten, mieloji, ir atsisėsti. Taip, aš manau, kad čia yra vieta, jei ponija galėtų—galėtų patraukti savo užrašų knygelę. Ir—ir tuomet tiesiai štai *čia* yra pora vietų.

⁶¹ Norėčiau, kad visi tie berniukai ir mergaitės būtų čia priekyje, kad aš galėčiau su jais pasikalbėti. Štai, štai čia mes turime keletą kėdžių. Mes tiesiog matome, kad jūs gavote keletą kėdžių. Taip, pone. Kai kurie iš jų padės mums tiesiog čia. Taigi, mes norime, kad tai būtų tik šiems berniukams ir mergaitėms. O, tai bent! Argi tai ne puiku? Taigi, tai. . . Aš manau, kad jums reikėtų dar kelių, broli Nevilai, matau, ateina dar pora. Dabar, tai tiesiog puiku!

62 Kiek čia yra motinų? Pakelkite savo ranką. O, tai nuostabu! Taigi, tai tiesiog puiku ir šaunu.

63 Taigi, jeigu jūs, mergaitės ten gale, norėtumėte ateiti čia, ateikite tiesiai į priekį, jei esate pakankamai suaugusios, kad galėtumėte būti toliau nuo mamos. Ir mamytė norėtų jus atvesti čia, na, pasakykite jai, kad eitų tiesiai čia. Tai taip pat ir mamytei. Gerai, dabar.

64 Pasakysiu jums, vaikučiai, mes ką tik perskaitėme eilutę. Ar jūs visi norėtumėte pacituoti ją su manimi? Ar jūs visi norėtumėte pacituoti šią eilutę su manimi? Taigi, tai yra Švento Mato 16-ame skyriuje, 25-a eilutė, tai apie ką mes kalbėsime. Dabar, šie mažyliai . . . Visi berniukai ir mergaitės, šį rytą, dabar pacituokite tai kartu su manimi: [Berniukai ir mergaitės kartoja paskui brolių Branhamą—Red.] Sakydami: „Švento Mato 16-as skyrius, 25-a eilutė“. Dabar cituokite kartu su manimi: „Nes kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; bet kas praras savo gyvybę dėl Manęs, tas ją išgelbės“. Tas ją išgelbės. Pakartokime tai dar kartą: „Bet kas praras savo gyvybę dėl Manęs, tas ją išgelbės“. Nuostabu!

65 Taigi, berniukai ir mergaitės, žinote ką? Pasaulyje yra daugybė tikrai vertingų dalykų. Ir vienas iš tų dalykų yra tai, ką jūs šiandien turite su savimi - tai siela, kuri yra šio kūno viduje. Ir jums, tai yra pats vertingiausias dalykas pasaulyje. Ar taip, mama? Pasakykite: „Amen“. [Motinos sako: „Amen“—Red.] Vertingiausias dalykas, kurį jūs turite - tai jūsų siela. Ir dabar, jeigu jūs gelbėsite savo sielą, tuomet jūs ją prarasite. Ir jeigu jūs prarasite savo sielą, tuomet jūs išgelbėsite ją; jeigu jūs prarasite savo sielą dėl Jėzaus, suprantate. Kitaip tariant, jeigu jūs tikite Jėzumi, jūs tampate Jo mokiniai. Ir tada, jei atiduosite savo gyvenimą Jėzui, kai esate tokie jauni, ir tuomet jūs . . . Jis išgelbės ją amžinam Gyvenimui. Bet jeigu jūs—jei jūs norite ją išgelbėti, jūs ją prarasite; taip, jūs pralaimėsite. Jūs norite elgtis kaip tos kitos merginos ir vaikinai čia, ir išeiti ir daryti tai, ką jie daro, tuomet jūs—jūs—jūs ją prarasite. Bet jeigu jūs norite atiduoti savo gyvenimą Jėzui, tuomet jūs ją išgelbėsite Amžinybei ir visiems laikams.

66 Taigi, jūs dabar atminkite, kad tai pats vertingiausias dalykas visame pasaulyje - tai jūsų mažytė siela. Ir jeigu jūs ją gelbėsite, jūs ją prarasite; jeigu jūs ją atiduosite Jėzui, jūs ją išgelbėsite. Galite tai pasakyti kartu su manimi? Jei . . . [Vaikinai ir merginos kartoja paskui brolių Branhamą—Red.] Sakydami: „Jeigu aš ją gelbėsiu, aš ją prarasiu; ir jeigu aš atiduosiu ją Jėzui, aš ją išgelbėsiu“. Štai ir viskas! Dabar jūs supratote tai. Ar tai ne . . .

67 Visos motinos, manančios, kad tai buvo puiku, pasakykite: „Amen“. [Motinos sako: „Amen!“—Red.] O, tai puiku! Tai gerai.

⁶⁸ Taigi, matote, yra vienas dalykas, kurį jūs galite padaryti. Taigi, pirmyn. Jeigu jie nori taip elgtis, ir turėti savo norimą pasaulį. . . Jeigu vaikinai ir merginos nori eiti ten ir daryti dalykus, pasakoti istorijas ir kalbėti neteisingus dalykus, ir—ir apgaudinėti, ir vogti, ir—ir daryti blogus dalykus, nusirašinėti mokykloje ir panašiai, pirmyn; jie pralaimės. Jie ją praras. Bet jeigu jūs atiduosite ją Jėzui, jie to nedarys, ir tuomet tai išgelbės ją. Štai ką jūs norite daryti. Ar ne taip?

⁶⁹ Dabar, pradėsime nuo mūsų nedidukės istorijos. Dabar, tai mūsų fonas, taigi jūs prisiminsite tai. Taigi, pradėkime savo nedidelę istoriją. Taigi, pagyvenusiams žmonėms, ir tėveliams bei mamoms, jūs dabar taip pat paklauskite; jūs, ypač jūs, mamos ir tėčiai. Taigi tiesiog. . . ir mes pradėsime. Ar jums patinka nedidelės istorijos? Ar patinka? O, man jos tiesiog patinka! Ypač dabar. . . Jūs skaitote daugybę istorijų, kurios nėra tiesa. Bet ši istorija yra tikra, absoliuti Tiesa, kiekvienas jos Žodis. Ji parašyta Dievo Biblijoje, taigi tai turi būti Tiesa, suprantate, kadangi Tai yra Dievo Žodis. Dievo Žodis yra Tiesa.

⁷⁰ „Dabar, žinai, - tarė, - aš esu toks pavargęs. Esu—esu—esu pakankamai pavargęs, kad galėčiau mirti“.

⁷¹ „Na, - pasakė, - kodėl gi neužlipi į viršų ir neini miegoti? Atsigulk ant gulto, ant sofos ten, ir eik miegoti“.

⁷² Jis atsakė: „Bet, o, aš per daug pavargęs“. Jis tarė: „O, brangioji, jei tu būtum mačiusi tai, ką aš mačiau šiandien! O, aš. . . Aš, kas. . . Aš net nenoriu jokios vakarienės! O, tai siaubinga, tas reginys, kurį mačiau šiandien!“

Paklausė: „Na, ką tu matei?“

⁷³ Pasakė: „Na, aš negaliu to pasakyti prie vaikų o, tai pernelyg siaubinga! Tai bent, tai buvo baisu!“

„Na, ką tu matei?“

⁷⁴ „Na, aš einu į viršų ir tiesiog truputį pagulėsiu, ir tuomet—ir tuomet po vakarienės, kai paguldysime vaikus miegoti, papasakosiu, kas šiandien nutiko“.

„Gera!“, - tarė ji.

⁷⁵ Ir jis užlipo į viršų. Jis atsigulė. „O, toks pavargęs! O, tai bent!“ Jūs žinote, koks tėtis būna, kai pavargsta, tiesiog labai pavargsta!

⁷⁶ Ir po kurio laiko, maža šviesiaakė mergaitė, ji pradėjo lakstyti po grindis ir šiek tiek garsiai kalbėti. Tarė: „Š-š-š, š-š-š, nedaryk to. Tu pažadinsi tėtį. Ir, o, jis toks pavargęs, kol—kol jis norėjo numirti. Jis nebenorėjo daugiau gyventi. O jei tėtis taip pavargsta, na, mes turėtume leisti jam truputį pamiegoti. Nežadinkime jo“. Ir mažoji Miriam, ji nueina ir atsisėda, kad būtų tikrai tylu.

⁷⁷ Po kurio laiko ji jau buvo paruošusi vakarienę, tad užlipo laiptais į viršų ir ji—ji pašaukia jį: „Amramai?“

⁷⁸ Ir jis atsakė: „Taip, Jochebeda, čia. Aš lipu žemyn“. Taigi jie nulipo žemyn laiptais, žinote, ir turėjo puikią vakarienę.

⁷⁹ Taigi po to, kai jie pavakarieniavo, mažasis berniukas ir mergaitė suvalgė visą savo vakarienę, na, jie...mama nunešė lėkštes ir paguldė juos į lovą.

⁸⁰ Ir tuomet ji ateina į kambarį, ji ir jos vyras, ir jie atsisėda. Paklausė: „Na, taigi, ką tu šiandien matei, Amramai, dėl ko tu ši vakarą taip—taip nusiminei, kad net nenorėjai gyventi?“

⁸¹ „O, - jis pasakė, - brangioji, aš—aš tiesiog negaliu to suprasti“. Jis pasakė: „Aš mačiau...Na, mes matome tai kiekvieną dieną, tačiau šiandien buvo ypatingai“. Pasakė: „O, aš—aš mačiau baisiausią reginį, kokį tik esu matęs“. Pasakė: „Mūsų vargšai vaikinukai, kai kuriems iš jų ne daugiau kaip dvylika metų, tempė tą didelį vežimą, su virvėmis ant kaklo štai *taip*. Ir tie vargšai vaikai traukė, kol jie daugiau nebegalėjo patraukti į tą didžiulę įkalnę, tie dideli akmenys ten, ir jie negalėjo toliau eiti. Ir po kurio laiko vežimas pradėjo girgždėti ir važiuoti labai lėtai, ir po kurio laiko jis sustojo. Keliuėjo vyras, o jį, jis buvo maniakas! Jis suriko: ‚Kodėl stabdote šį vežimą? ‚Žybt!‘ su tais didžiuliais storais gyvačių botagais, ir čiažė jais per nugarą, ir kraujas bėga jiems per nugaras, ir nubėgo štai *taip*. O tie vargšai vaikai tiesiog kabėjo ant tos virvės ir verkė“. Tarė: „O, Jochebeda! Ką mes galime padaryti, motin?“ Pasakė: „Mes esame Dievo tauta. Dievas mus palaimino. Mes esame Abrahamo, Izaoko ir Jokūbo vaikai. Ir kodėl mes čia turime būti šių žmonių vergais? O, baisu, kaip tie vargšai vaikinukai verkė. O, ir aš meldžiuosi, ir meldžiuosi, ir meldžiuosi, Jochebeda, ir atrodo, kad tas Dievas tiesiog negirdi manęs. Aš meldžiuosi ir meldžiuosi, o Jis, atrodo, kad Jis tarsi užsikemša ausis, Jis visai manęs negirdi. Atrodo, kad Jam tai nerūpi“.

⁸² - „Dabar, - tarė ji, - pažvelk, Amramai, tai nepanašu į tave. Tu esi tikras tėtis, ir tu...Tai nepanašu į tave, nes tu visada mus padrašini, sakydamas, kad turime turėti tikėjimą Dievu“.

⁸³ - „O, bet, brangioji, kai aš tiek daug meldžiuosi, o Dievas vis tiek manęs negirdi, ir atrodo, kad viskas tik blogėja. Kuo daugiau meldžiuosi, tuo darosi blogiau“.

⁸⁴ Bet, berniukai ir mergaitės, ar Dievas girdi malda? [Berniukai ir mergaitės sako: „Taip“—Red.] Jis girdi malda. Ar Dievas atsako į malda? [„Taip“.] Taip. Ar Jis labai greitai atsako? Ne visą laiką. Ar ne taip? Ne. Kartais Jis verčia mus laukti. Ar tai tiesa? [„Taip“.] Bet Dievas atsako į malda, ar ne taip? Ir vien todėl, kad viskas vyksta ne taip, tai nėra ženklas, kad mes turėtume nustoti melstis. Mes tiesiog, bet kuriuo atveju toliau meldžiamės, ar ne? Teisingai. Taigi, jūs atsakėte teisingai. Dievas atsako į malda. Pasakykime tai visi kartu. „Dievas

atsako į malda“. Taip. Nesvarbu, kokios yra aplinkybės, Jis bet kuriuo atveju atsako. Gerai.

„Na, ar tu vėl eisi į viršų melstis?“

⁸⁵ „Taip“. Ir tėtis turėjo slaptą kambarelį viršuje palėpėje, ten kur jis eidavo melstis. Taigi, tą vakarą jis užlipo ten, atsiklaupė šone, jis pasakė. . . Taigi, jis tarė: „Jochebeda, dabar eik, tu eik miegoti, tu ir vaikučiai. Nes, netrukdykite man, aš galbūt šianakt melsiuosi visą naktį“.

⁸⁶ Taigi jis atsiklaupia ant kelių, ir jis meldžiasi, ir meldžiasi. Aš matau, kaip jis pakelia savo rankas, ir sako: „O Abrahamo, Izaoko ir Jokūbo Dieve, prisimink Savo pažadą Savo tautai! Štai mes esame čia, Egipte, ir esame vergovėje. Ir, o, mūsų žiaurūs darbų vykdytojai verčia mus dirbti ir muša mus, ir mūsų vargšai žmonės yra—yra išrenkti pusnuogiai, ir jie plaka mus rimbais. Ir mes esame Tavo tauta. O Dieve, tikrai Tu išgirsi malda! Tikrai Tu atsakysi į malda! Ir aš meldžiuosi, meldžiuosi ir meldžiuosi, o Tu, atrodo, Tu net neatsakai man. Bet, Dieve, aš tikiu, kad Tu esi Dievas, ir Tu pagaliau atsakysi į malda“. Ir jis taip meldėsi beveik visą naktį.

⁸⁷ Ir kitą rytą, apie trečią ar ketvirtą valandą, jis nusileidžia mažais laipteliais. Jis pažvelgia ten, o ten guli jo miela žmonelė, Jochebeda. Ji gulėjo ten, lovoje, miegojo. Ir mažasis Aaronas ir mažoji Mirjam jau buvo paguldyti į lovą, taigi jie buvo taip įmigę, kaip tik galėjo būti, ir miegojo toliau. Gerai. Jis sako jai. . . Ji tarė: „Jau vėlu, o tu tik. . .“

⁸⁸ „Taip, aš meldžiausi visą naktį“. Jo akys buvo paraudusios nuo ašarų, nes jis verkė dėl tautos.

⁸⁹ Ir ji pasakė: „Klausk, Amramai, tau nereikėtų taip stipriai pergyventi dėl to“.

⁹⁰ „Dabar, - atsakė jis, - paklausk, brangioji. Tai gerai. Bet dabar pažvelk, tau čia reikia užauginti du vaikus. O našta yra mano. Jei niekas nesimels už mūsų vargšus žmones, kas bus su jais? Kas bus, jei kas nors neturės žmonių savo širdyje? Kąkas turi melstis“.

„Na, - sako ji, - „Amramai, ši našta nėra vien tavo“.

⁹¹ „Na, atrodo, kad taip. Ir bet kuriuo atveju aš vis tiek melsiuosi, visą laiką!“

⁹² Eina dirbti tą dieną. Ir kiekvieną dieną jis ateina ir išeina, ir tas pats varginantis darbas. Ir jis dirbo sunkų darbą. Jam reikėjo. . . Jie pilstė skiedinį į didžiules formas, ir jis turėjo stovėti ten prie tos didžiulės krosnies. Kai jie atidarydavo ją, o, tai bent, tai beveik degino jo odą, tas siaubingas karštis! Jis įstumdavo tas plytas ten ir degindavo jas, ištraukdavo jas; kad galėtų statyti didžiulius kelius ir milžiniškus aukštus bokštus, dievams stabams ir visa kita. Ir šis tikras krikščionis štai taip

dirbo ten priešui. Bet jis buvo vergas, jis buvo vergijoje. Jis turėjo tai daryti.

⁹³ Kiekvieną vakarą, kai grįždavo namo, jis meldavosi. Ir vėl užlipdavo laiptais, ir meldavosi, meldavosi ir meldavosi, ir nulipdavo žemyn. Nebuvo nė kiek geriau; vis blogėjo.

⁹⁴ Ir vieną dieną darbe jis išgirdo gandas. Paklausė: „Kas tai? Kas tai? Pasakykite man!“ Kažkas pašnibždėjo kitam. Po kurio laiko, dienai dar nepraėjus, po visą šalį pasklido gandas, kas turėjo įvykti.

⁹⁵ Kas tai buvo? Tą vakarą turėjo įvykti pasitarimas. Senasis karalius faraonas, nedoras karalius ketino sušaukti visus savo žmones, ir surengti dar vieną didelį pasitarimą. Taigi jie ten surengė šį didžiulį pasitarimą.

⁹⁶ Taigi, tą vakarą jis įėjo vidun, o, jis tiesiog buvo visiškai prislėgtas. Jis įėjo, o jo žmona tarė: „Amramai, brangusis, - ji pasitiko jį prie durų pabučiavo jį ir pasakė: „Aš paruošiau tau gerą ir šiltą vakarienę. Bet, - tarė, - „brangusis, tu atrodei toks išblyškęs. Kas atsitiko?“

⁹⁷ Pasakė: „O, Jochebeda, jei tik žinotum, kas vyksta! O, tai blogiau nei bet kada!“

- „Kas?“

⁹⁸ - „Š-š-š, aš negaliu to pasakyti, vaikai yra šalia. Palauk, po vakarienės, ir aš tau papasakosiu apie tai“.

- „Gera!“

⁹⁹ Taigi, ji jau buvo paruošusi vakarienę. Ir pavakarieniavus, pasiėmė visus vaikučius ir paguldė juos į lovą.

¹⁰⁰ Taigi, jie įėjo. Jis tarė: „Jochebeda, aš noriu tau kai ką pasakyti“. Pasakė: „Vyksta vienas iš baisiausių dalykų“.

- „Kas?“

¹⁰¹ Pasakė: „Šiandien, šį vakarą, jie turės dar vieną pasitarimą. Ir kai jie tai padarys, jie ruošiasi užkrauti ant mūsų tautos dar kokią tai kitą naštą“.

¹⁰² Taigi, tuomet pereikime į karaliaus rūmus. Karalius faraonas atvedė juos visus ten, ir tarė: „Gera, visi jūs, generolai! Kas čia su jumis darosi? Aš čia duodu įsakymus! Šių žmonių vis daugėja! Kas nutiko? Ar mes galime tai sustabdyti?“ Pasakė: „Vieną dieną čia ateis kita kariuomenė. Ir visi tie mūsų priešai, ten iš Gošeno, tie izraelitai, susijungs su ta kariuomene ir jie nugalės mus. Ir mūsų didžioji ekonomika bus sugriauta, mūsų didžioji karalystė bus sunaikinta. Jie užvaldys mus. Kas su jumis nutiko? Kalbėkite, kas nors! Nejaugi nežinote, ką pasakyti?“ O, jis buvo užpykęs ir degė pykčiu. Visi generolai drebėjo.

Vienas iš jų atsistojo ir tarė: „Tegyvuoja karalius faraonas“.

- „Na, pasakyk, ką tu ruošiesi daryti!“

103 Pasakė: „Tegyvuoja karalius. Jūsų didenybė, pone, – jis tarė, – aš norėčiau, kad jūs tuos žmones dar labiau apsunkintumėte darbais“.

104 „Tu bukagalvi! Jūs ir taip uždėjote žmonėms daugybę darbų, o jų vis daugėja. Na, tu, jei tai visos tavo idėjos, tai pasilik jas sau!“ O, jis buvo šiurkštus.

105 Po kurio laiko vienas iš jų atsistojo, su didžiule šypsena veide, panašiai kaip šėtonas. Ir jis tarė: „Tegyvuoja karalius faraonas“. Pasakė: „Aš turiu idėją“.

Tarė: „Na, kalbėk! Nestovėk ten taip!“

106 Jis pasakė: „Aš pasakysiu, ką mes galime padaryti“. Tarė: „Žinote, tų žmonių taip sparčiai daugėja.“

107 – „Taip, tai tiesa!“ Pasakė: „Kai kurie iš jų, kai kurie iš tų žmonių turi net keturiolika vaikų, kartais jie turi dvidešimt vaikų. O mūsų žmonės galbūt neturi nė vieno“. Pasakė: „Jų taip sparčiai daugėja, kad jie tiesiog apima visą šalį“.

108 Matote, Dievas kažką darė. Suprantate, Dievas visada suklaidina šėtoną, suprantate. Suprantate? Jis žino, ką Jis daro. Suprantate? Ir visos tos moterys tiesiog turėjo daug vaikų.

109 „Na, – jis pasakė, – tegyvuoja karalius. Na, žinote, ką aš jums pasakysiu. Kiekvieną kartą, kai moteris pagimdys berniuką. . . Keliaukite po šalį ir susiraskite keletą moterų, kurios ne. . . kurios nėra motinos. Suprantate, moterys, kurios niekada neturėjo vaikų, moterys, kurios nenori vaikų ir nemyli vaikų, senos ilganosės raganos. Suprantate, kuo ilgesnė nosis, tuo geriau! Ilgi pirštai, išdažyti veidai, ir paimekite jas. Jos nežino, kas yra motinos meilė. Taigi tuomet, kai gims berniukas, na, tegul nueina ir paima tą berniuką, išneša jį, trenkia galvą į sieną ir įmeta atgal į namus pas motiną. Įmeta jį į didelį šulinį. O, dar geriau, paima jį, suriša jam rankas ir kojas, išmeta jį ir sušeria krokodilams. Tai būdas kaip atsikratyti juo. Tada jie per daug nesidaugins, nes pas juos nebeliks vyrų; išžudykite visus vyriškos lyties kūdikius“.

110 „O, – tarė faraonas, – tai gerai! Tai gera idėja!“ Matote, koks yra šėtonas? Jis yra niekšas, ar ne? Pasakė: „Taigi, štai ką reikia padaryti! Eik ir. . . Tu turi. . . Taigi, kadangi tau kilo ši idėja, aš tiesiog paskirsiu tave viso to prižiūrėtoju. Eik ir paimek visas pagyvenusias moteris, kurias tu žinai, kurios—kurios niekada nebuvo motinomis, ir jos nemyli vaikų. Ir jos. . .“ Jos. . .

111 Suprantate, kad mylėti vaiką – reikia motinos. Ar pamenate, kaip mama mylėjo jus? Na, dabar suprantate, motina myli mažylius.

112 Bet jie turėjo paimti ką nors, kurios—kurios ne. . . kurios neturėjo vaikų, nenorėjo vaikų, tiesiog—tiesiog—tiesiog tikra pagyvensi pikta moteris. Ir pasakė: „Padaryk jas policininkėmis. Ir kai tu jas padarysi policininkėmis, duok joms

įsakymą, kad jos gali įeiti į bet kurį namą, į kurį tik nori, ir paimti bet kurį kūdikį, trenkti jo galvą į sieną ir išmesti, kad juos suėstų krokodilai. Kiekvieną mažą kūdikį!“ O, kaip žiauru! Tuomet žinote, ką jie padarė?

- „Puiku, tai gerai!“

¹¹³ Tuomet sekančią dieną, kai Amramas ten dirbo, jis išgirdo, kad buvo priimtas sprendimas.

¹¹⁴ O, jis grįžo namo. Jis tarė: „O, Jochebeda! O, brangioji, leisk man tau kai ką pasakyti. Tu žinai, koks buvo išleistas įsakymas? Nužudyti visus mažus kūdikius berniukus“. Ir jis papasakojo jai. Pasakė: „O, aš tiesiog negaliu to pakelti“. Jis vėl užlipo į viršų, melstis. Tą vakarą jis meldėsi kaip niekada anksčiau.

¹¹⁵ Ar mes turėtume toliau melstis? O, melskimės toliau! Teisingai? Tiesiog toliau melskimės, nesvarbu kas vyksta. Ir toliau melskimės!

¹¹⁶ Taigi, ir pirmas dalykas, žinote, jis visą naktį meldėsi: „O Dieve, būk gailestingas! Padėk, Dieve! Mes meldžiame, kad Tu mums padėtum koku būdu“. Jis nulipo žemyn maždaug auštant.

¹¹⁷ Diena po dienos, ir, o, koks klyksmas visoje šalyje! Kiekvieną dieną jie girdėdavo motinų klyksmus gatvėse. Jie paimdavo mažus kūdikius iš jų rankų, jų mažylius, mažutėlius berniukus. Tos senos raganos ateidavo ten ir paimdavo juos už mažų kojyčių sviesdavo juos į sieną, užmušdavo juos ir išmesdavo juos krokodilams. Vargšė motina atsiklaupdavo ant kelių, ir ji klykdavo: „O, nepaimkit mano kūdikio! Nepaimkit mano kūdikio!“ Ir, o, koks pas juos buvo laikas!

¹¹⁸ Jūs žinote, kaip mama myli mažylį, ir kaip ji priglaudžia jį prie krūtinės. Prisimate, kaip mama paimdavo jus ir—ir prausdavo, ir bučiuodavo jus, ir—ir—ir sakydavo, kokie gražūs jūs esate. Ir kaip ji paguldydavo jus vakare. Ir, o, jeigu—jeigu jūs... atsidarydavo nedidelės durys, pro jas prasiskverbėdavo lengvas skersvėjis, kažkas panašaus, o, tai bent, ji labai greitai pribėgdavo ir uždarydavo duris, uždengdavo kūdikėlių, ir, žinote, ji paimdavo jį. Ji mylėjo jus. Suprantate? Ji mylėjo jus. O, ji mylėjo tą mažylį, kurį Dievas jai davė, kuris buvo bejėgis ir negalėjo niekuo sau padėti, taigi ji mylėjo tą mažą kūdikėlį. Ir ji tiesiog bučiuodavo savo mažylius ir žaisdavo su jais, nes ji buvo tikra motina. Suprantate?

¹¹⁹ Tačiau tos pagyvenusios moterys, žudančios kūdikius, jos nežinojo, kas yra motiniška meilė. Jos nebuvo motinos. Viskas, apie ką jos galvojo, jos tiesiog galvojo apie dideles pramogas, apie pasaulio dalykus, taigi jos ėjo ir žudė tuos mažus kūdikėlius. Jūs per jauni, kad žinotumėte, bet tai vis dar vyksta. Teisingai. Taigi jūs, suaugusieji, žinote, apie ką aš kalbu. Teisingai, per daug viso to! „O, - jūs sakote, - aš ne...“ Bet aborto atvejais yra tas pats. Gerai, bet matote, jos nežino, kas yra motiniška

meilė. Taigi, jūs žinote, ką aš turiu omenyje, sakydamas „tikros motinos“! Teisingai. Nieko nesiskiria; tas pats šėtonas! Taigi ten, tada, jos . . . Tik pagalvokite apie tūkstančius kartų tūkstančius kartų tūkstančius, kasmet, taip pat blogai kaip tai buvo Egipte, ar dar blogiau.

¹²⁰ Ir tuomet, ten, jos ateidavo, jos neturėjo motiniškos meilės, taigi jos paimdavo tuos mažus kūdikėlius ir nužudydavo juos. O, darėsi vis blogiau ir blogiau. Ir vieną dieną pasklido dar vienas gandas, kad jie ketina surengti dar vieną pasitarimą.

¹²¹ Faraonas sukvieta visus savo patarėjus, jie, visi jie kartu susirinko ten: pasakė: „Gerai, jų vis daugėja! Ką dabar su tuo darysime?“

¹²² Tas pats senas gudrus, apsikrus velniško veido vyrukas, atsistojo. Jis tarė: „Tegyvuoja karalius faraonas. Aš turiu idėją. Pažvelkite, jūs turite dirbančių vyrų. Jūs liepiate jiems, kad kiekvieną dieną jie turėtų tam tikrą skaičių plytų, ir liepiate jiems gaminti jas iš ražienų. Jūs nužudėte mažus vaikus ir visa kita, bet jų vis daugėja. Dalykas tame, ką jūs turėtumėte priversti, jog ir moterys taip pat dirbtų. Jeigu priversite moteris dirbti, tuomet jos ne . . .“ Taigi, tai ne moters vieta. Ne. Taigi jie pasakė: „Bet priverskite moteris dirbti, pastatykite jas ten, ir tegul jos taip pat daro plytas. Ir tuomet jos bus tokios pavargę, kai grįš namo, jos—jos negalės pagaminti savo vyrui vakarienės, jos negalės būti geromis motinomis, suprantate. Ir taigi, jeigu jie taip dirbs ir taip toliau, taigi jie—jie bus nepajėgūs tai daryti. Taigi, priverskite jas taip pat dirbti“.

¹²³ „Tai gerai! Tai bent, tu esi išmintingas žmogus“. Taigi jis priverstė visas moteris dirbti.

¹²⁴ Ir štai ateina vargšas Amramas, įeina tą vakarą, tarė: „O, Jochebeda, aš nežinau, ką mes darysime. Dabar jie verčia visas moteris dirbti. Aš—aš sakau tau, o, aš tiesiog nežinau, ką daryti! Mes—mes—mes tiesiog . . . Mes esame vergai, ir mums darosi vis blogiau ir blogiau. Aš—aš pranašauju tai: jei Dievas kada nors ką nors dėl mūsų ir padarys, tai bus po to, kai mes visi išmirsim“.

¹²⁵ Taigi, Dievas nelaukia iki to, ar ne taip? Ne. Kartais Dievas tiesiog stebi mus, ar ne? Gerai.

¹²⁶ Taigi, tuomet tą vakarą, jis pasakė: „Aš eisiu į viršų ir melsiuosi taip, kaip dar niekada nesimeldžiau!“

¹²⁷ Taigi, tokiu būdu reikia melstis, ar ne taip? Melskitės taip, kaip dar niekada nesimeldėte, iš tikrųjų imkitės darbo! Suprantate, jeigu jūs tik nueinate ir sakote: „Viešpatie, palaimink *toki ir toki ir toki*“, Dievas ne—nelabai tuo domisi. Bet kai jūs iš tikrųjų imatės darbo! Kai jūs, berniukai ir mergaitės, kai meldžiatės, imkitės darbo! Ar jūs darote tai mokykloje? Ar jūs—jūs prašote Dievo, kad padėtų jums mokykloje? Kai—kai jūs ruošiatės eiti į mokyklą, ir gaunate nelabai gerus pažymius, ar jūs einate ir sakote: „Dieve, aš—aš noriu, kad Tu man padėtum“.

128 Ar jūs meldžiatės? Kiek berniukų ir mergaičių meldžiasi? Leiskite pamatyti jūsų rankas. O, tai puiku. Taigi, tai gerai. Ar jūs turite slaptą vietą, kur jūs einate melstis, kur mamytė ir tėtis jūsų net nemato? Ar jūs taip meldžiatės? Jūs—jūs taip nesimeldžiate? Turėkite nedidelę vietelę, pasislėpkite ir melskitės savo mažą maldele. Jūs meldžiatės kiekvieną vakarą prieš eidami miegoti? Kai atsikeliate ryte, ir visa kita? O, tai gerai. Kiek dar yra berniukų ir mergaičių (pakelkite savo ranką), kurie meldžiasi? Daugybė visame pastate. O, argi tai ne puiku? Na, taigi, tai gerai. Tai parodo, kad jūs turite tikrą mamą ir tėtį, kurie moko jus šių dalykų. Taigi, dabar, kai jums iš tiesų reikia pagalbos, jūs geriau nuoširdžiai melskitės. Ar kada reikėjo?

129 Taigi, vargšas Amramas, jis užlipa į viršų. O, tai bent! Jis nenorėjo jokios vakarienės. Jis tarė: „Tai taip blogai. Tai bent!“

„O, - ji pasakė, - tu turi valgyti vakarienę, tėti“.

- „Tiesiog negaliu to padaryti, Jochebeda. Aš tiesiog negaliu. Aš—aš...“

130 „O, - pasakė, - bet tau krinta svoris, ir esi nervingas, ir tavo veidas išblyškęs. Tave pykina nuo maisto ir visa kita“.

131 - „O, aš nežinau, ką daryti! Bet, - jis tarė, - brangioji, jei kas nors neturės žmonių savo širdyje, jei kas nors nesimels už žmones, ką mes darysime? Mums darosi vis blogiau. Žinoma, kada nors Dievas išgirs!“

132 Taip, teisingai. Teisingai. Dievas išgirs. Jūs imkitės darbo ir tiesiog laikykitės to!

133 O, ši kartą jis užlipa į viršų kitaip. Kai ši kartą jis užlipa laiptais, atsiklaupia, pakelia rankas į viršų ir suunka: „Dieve, dabar aš kalbu Tau!“ Amen. Imasi darbo! „Dieve, Tu turi ausis, ir Tu gali girdėti. Tu turi akis, ir Tu gali matyti. Tu turi atmintį; Tu žinai Savo Žodį. Tu žinai Savo pažadą. Aš meldžiu Tave, Dieve, pažvelk čia žemyn, Tu esi Abrahamo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, Tavo tauta kenčia ir jie miršta. Padaryk ką nors dėl mūsų, Dieve! Mums reikia Tavęs dabar! Mums tiesiog reikia Tavęs arba mes žūsime. Mes turime turėti Tave. Mes tiesiog turime, jei norime likti gyvi“. Tai, kai jūs iš tikrųjų meldžiatės. O, jis meldėsi!

134 Žinote, kartais žmonės, kai jie meldžiasi, jie pavargsta. Ar ne taip, mama ir tėti? O, taip pavargsta! Brolis Branhamas kartais taip pavargsta, kad aš beveik apalpstau, kai ilgai meldžiuosi; tiesiog apalpstau, būnu nevalges ir visa kita, daugelį dienų; ir meldžiuosi, ir meldžiuosi, ir meldžiuosi, ir pamokslauju. Ir aš tiesiog pasiekiu tokią vietą, kad beveik apalpstau. Ir kartais žmonėms taip būna. Tai ne laikas pasiduoti. Tęskite! Dievas atsakys! [Brolis Branhamas tris kartus beldžia į sakyklą—Red.] Taip, pone. Toliau laikykitės! Taip, pone.

135 Taigi jis lipa senais girgždančiais laipteliais. Ir aš matau, kaip Jochebeda prieina ir sako: „O, Amramai, neik. Brangusis, aš—aš tikiu. . .“

136 „Na, Jochebeda, pažvelk, tu esi puiki, miela. . .“ Ji buvo daili, graži mama. Jis pabučiavo ją į skruostą, žinote, ir paglostė ją štai *taip*. Pasakė: „Taigi, motin, grįžk ir paguldyk Aaroną ir—ir mažąją Mirjam į lovą. O aš einu melstis. Ir taigi, jei išgirsi mane verkiant, neik čia“.

137 „Na, bet Amramai, ką tu ruošiesi daryti, brangusis? Tu vos gyvas“.

138 „Taip, bet man—man ant širdies guli našta dėl tautos. Turiu kažką daryti dėl to. Turiu likti ant kelių. Ir taigi visi žmonės. . .“ Jis pasakė: „Šiandien, kaip tik šiandien, ten prie plytų krūvos, aš buvau ten, ir vis sakiau: „Na, tikrai, Dievas išgirs!“ Ir vienas stambus pagyvenęs vyras priėjo, užsidėjo rankas ant klubų ir pasakė: „Kada gi Jis išgirs? Kada gi Jis išgirs?“ Matai, kaip žmonės net tampa pasipiktinę? Jie tampa nusiteikę prieš Dievą, nes meldžiasi, meldžiasi ir meldžiasi, bet niekas nevyksta. Ir šis meldžiasi, meldžiasi ir meldžiasi, ir niekas nevyksta. Ir visi kunigai sako: „Stebuklų dienos praėjo, ir vienintelis dalykas, kurį galime padaryti, tai tiesiog nusileisti tiems užduočių vykdytojams, kurie garbina pagonis, ar pagonių dievus ir taip toliau. Ir ką mes galime padaryti?“ Tačiau jis pasakė: „Bet aš tikiu Jehova! Amen! Aš tikiu, kad Jis vis dar atsako į malda!“

139 Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen!“—Red.] Jūs tikite tuo? Amen! Visi, kurie tikite tuo, pasakykite: „Amen“. [„Amen“.] Vis dar atsako į malda! Gerai.

140 Nededukas, pasilpęs kūnas, netekęs daug svorio. Jis pakyla girgždančiais laiptais, nueina ten ir atsiklaupia. Jis tarė: „O Jehova!“ O, jis meldėsi taip, kaip dar niekada nesimeldė! Jis pasakė: „Jehova, pažvelk čia! Tu esi tikras Dievas. Mes tikime, kad Tu turi ausis. Mes tikime, kad Tu turi akis. Ir Tu viską žinai. Ir mes tikime, kad Tu esi hebrajų Dievas, ir mes esame pažado tauta. Mes tikime, kad Tu laikaisi Savojo Žodžio“. Pasakė: „Pažvelk į tuos pagonis čia, kaip jie išnaudoja mus, kaip pigią darbo jėgą, ir tiesia didžiulius plačius kelius, stato stabus ir visa kita. Tu, Jehova, ar Tu sėdėsi Danguje ir leisi pagonims valdyti Tave? Aš netikiu, kad Tu tai padarysi“. Amen!

141 Aš vis dar netikiu, kad Jis tai padarys! Amen! Kai ateina šėtonas, Dievas tebėra Dievas! Teisingai! Jis neleis tiems demonams to daryti. Aš tikiu, kad šiandien, kai mada ir nesąmonės, ir toliau tęsiasi visa ši beprotybė; Dievas vis dar viešpatauja ir tebėra Dievas! Teisingai! Ko mums reikia, tai kažko, kaip Amramas, pas ką širdyje yra našta, kas stovės ir ištvėringai melsis, kol Dangūs plačiai atsivers, Dievas nužengs ir atsakys į malda. Amen.

142 „Dabar, pažvelk čia, - jis tarė, - Dieve, Tu leisi pagonims šitaip šaipytis iš Tavo tautos? Praėjo savaitės, mėnesiai ir metai. Mes nuolatos meldžiamės, su ašaromis, bet... [Tuščia vieta juostoje—Red.] O Dieve, ar Tu leisi tokį dalyką?“

143 Man įdomu šiandien, kai šimtai mažų kūdikelių išmetami į upes ir į kanalizacijos šulinius, ir neleidžiama gyventi, kai atliekami abortai ir visa kita; O Jehova, ar Tu leisi, kad tęstųsi tokie dalykai? [Brolis Branhamas šešis kartus pabeldė į sakyklą—Red.] Šiandien, kai viskis, alus ir naktinis gyvenimas, ir visa kita, šaukte šaukia. Ir net sakykla tapo tokia silpna, kad jie bijo ką nors apie tai pasakyti. Jehova, ar Tu leisi, kad tęstųsi tokios nesąmonės? Viena dieną jis atsakys. O, Jo rūstybė baisi, kai ji ateina. Taip, pone. Moterys išeina ir prieš kūdikio akis padeda peleninę, krato ten pelenus ir visa kita. Ir žmonės vedasi savo mažylius į alaus barus, mergaitės ir berniukai sėdi, šešerių ar aštuonerių metų, girtauja ir panašūs dalykai. Ir tauta tai įteisino, ir „Viskas gerai“. O, tai bent! Manote, kad Jehova to nemato? Kai, jie net šaiposi iš žmonių, kurie iš tikrųjų yra teisūs prieš Dievą. Visi šie dalykai vyksta, pasityčiojimas. Laikykites, tiesiog toliau laikykites! Jehova atsakys. Nesijaudinkite. Gerai.

144 Mes keliaujame šiek tiek toliau. Mes randame jį ten besimeldžiantį. Ir jis tiesiog taip pavargo, kad atsigulė. Jis meldžiasi tol, kol parkrenta ant grindų. Jis nebegali toliau tęsti ir šiek tiek užsnūdo. Jis prabudo. „Kas nutiko? Apsizvalgė čia aplink! Iš kur sklinda ta Šviesa? O, pažvelgė, stovi ten kampe“. Ten stovėjo Angelas, Jo kalavijas kabojo ant Jo šono. O, jis vėl pažvelgė, ir pasitrynė akis. Jis krito ant kelių ir tarė: „Viespatie, o, o, ko—ko Tu nori iš manęs?“

145 Jis tarė: „Amramai, aš esu Dievo Angelas. Aš buvau siųstas iš Dangaus, kad praneščiau tau, jog Dievas išgirdo tavo malda. Ir atėjau tau pasakyti, kad Jis siųs išlaisvintoją. Jis atsimena visus Savo pažadus“. Dabar aš matau Angelą; pažvelkite į Jį, Jis ištraukia šį kalaviją. Jis nukreipia jį į šiaurę. Amramas pažvelgė. Jis tarė: „Tiesiog ten, kur yra šio kalavijo smaigalys - yra pažadėtoji žemė. Ir aš pažadėjau Abrahamui, Izaokui ir Jokūbui, jūsų tėvams, kad jūs, žmonės, pavaldėsite tą žemę. Ir Aš girdėjau žmonių dejonas, Aš išgirdau vaikų verksmą, ir Aš nužengiau žemyn. Ir noriu, kad žinotum, jog tu, Amramai, atliksi didelį vaidmenį, nes buvai ištikimas maldoje. Tu buvai ištikimas savo namuose. Ir kitais metais maždaug tokiu pat metu Jochebeda, tavo miela žmona, susilauks mažo berniuko. Ir tas berniukas bus išvaduotojas“. Šlovė!

146 Jis atsakė: „O, taip. Taip. O, taip. Taip. O, Jis toks nuostabus“. Jis pažvelgė ir Angelas pradėjo kilti. Tiesiog atrodė, kad visas dangus atsivėrė, ir Jis išėjo iš kambario. Jis šiek tiek palaukė. Jis tarė: „O, aš neišprotėjau“.

147 Jis labai greitai nulipo laiptais ir pasakė: „Jochebeda! Jochebeda, greitai!“

Paklausė: „Taip, kas nutiko, brangusis?“

148 Tarė: „Atsisėsk!“ Ir mėnulio šviesa skverbėsi pro langą, buvo. . . Ji atrodė tokia graži. Ir jis pasakė: „Aš ką tik mačiau Dievo Angelą, ir Jis man pasakė visus tuos dalykus“.

„O, kaip Jis atrodė?“ – paklausė motina. „Kaip Jis atrodė?“

149 Pasakė: „O, Jis buvo gražus. Jis vilkėjo spindintį apsiaustą. Jo akys spindėjo. Ir Jis rankoje turėjo kalaviją, ir Jis nukreipė jį į šiaurę“. Tokiu būdu, jūs žinote, pažadėtoji žemė driekiasi nuo Egipto; į tą pusę – Palestina. Jis pasakė: „Jis parodė į šiaurę. Ir Jis pasakė, kad mes maždaug tokiu laiku kitais metais turėsime kūdikį, ir šis kūdikis gims ir bus nugalėtojas, ir išlaisvins Jo tautą. O, aleliuja, Jochebeda!“

150 Ir jis pastebėjo, kad ji buvo išbalusi. Jos veidas, jos akys spoksojo, jos didelės akys įdėmiai žvelgė. – Jochebeda, kas nutiko?

– O, Amramai! Ne, ne, ne! Mes turėsime berniuką?

– Taip.

151 – O, tu. . . To negali būti. Žinai ką? O, geriau tu niekada nebūtumėt turėję šio regėjimo. Tu žinai, kad faraonas, jis žudo visus mažylius berniukus.

152 – Taip. Bet, žinai, jei Dievas duos mums šį kūdikį, Dievas pasirūpins kūdikiu. Amen! Dievas pažadėjo. Dievas juo pasirūpins.

153 Na, sekančią dieną jis išeina į darbą. Ir visi vyrai ten, jie atkreipė dėmesį į Amramą. Vietoj to, kad ateitų, žinote, visas susikūprinęs ir pavargęs, jo pečiai tiesūs, pasitempęs, pasakė: „Paduokite dar keletą plytų. Nagi, greičiau!“

– „Kas nutiko?“

– „Šlovė Dievui! Dievas atsakys į malda“. O, ne. . .

154 Žinote, kai gaunate atsakymą, tada jūs jaučiatės gerai. Argi mes to nežinome, tėti ir mama, kai Dievas duoda atsakymą? Jums nereikia matyti regėjimo. Tiesiog žinote, kad atsakymas yra, štai ir viskas. Štai ir viskas, tiesiog žinote, kad atsakymas yra.

155 Taigi, dabar paklauskite atidžiai, aš noriu, kad jūs paklaustumėte, kas nutiko. Taigi, jūs žinote, po kurio laiko, paklausė: „Gerai, Amramai, kas tau nutiko?“

156 – „Dievas atsakys į malda! Dievas atsakys į malda!“

– „Na, kaip Jis ruošiasi atsakyti į malda?“

– „Tai nedaro jokio skirtumo“.

157 Vienas pagyvenęs vyrukas priėjo ir paklausė: „Taigi, kaip tu manai, kada Jis atsakys?“

158 - „Na, aš tau nesakysiu, nes tu vis tiek esi netikintis. Paduok man dar keletą plytų“. Įmetė jas štai *taip* . . . ? . . . Nerūpi; jūs neturite visko pasakoti netikintiems, ar ne? Nedaro jokio skirtumo. Ne, pone. Tikrai ne. - „Paduok man dar keletą plytų. Aleliuja! Atsakys į malda!“ Tokiu būdu jūs jaučiatės, kai žinote, jog tai įvyks. Ar ne taip? Taip, pone.

- „Na, kaip Jis tai padarys?“

159 - „Tu vis tiek nežinai, taigi tiesiog perduok plytas“. Sudėjo jas visas ten, sudėjo ten visas tas plytas.

160 Tą vakarą jis grįžo namo, pasakė: „O, Jochebeda, pagalvok apie tai, mes turėsime kūdikį! O, jis bus išgelbėtojas! Dievas atsiųs jį. O, tai bus nuostabu“.

- „O, bet aš taip . . .“

161 - „O, nustok nerimauti! Nustok nerimauti! Tai bent! Dabar Dievas—Dievas yra pasirengęs įvykdyti. Dievas turi ausis; Dievas gali girdėti. Dievas turi rankas; Jis gali išlaisvinti“. Taigi, o, jis turėjo daug tikėjimo.

162 Žinote, kai meldžiatės, jūs gaunate atsakymą, tuomet jūs tikrai įgyjate daug tikėjimo. O! Ar kada nors meldėtės už ką nors ir žinojote, kad Dievas tai padarys dėl jūsų? Ar jūs, mergaitės, darote tai, ir jūs berniukai? Taip. Žinoma. Tai, kai Jis . . . Tai, kuomet jūs žinote, kad tai įvyks. Gerai.

163 Praėjo visi metai. Ir pirmas dalykas, žinote, vieną dieną Amramas grįžta iš darbo. Ir kas nutiko? Mielas kūdikėlis, o, jis buvo mielas mažylis, maždaug *tokio* ilgio. Ir štai ji paėmė jį, padavė Amramui. Ir jis pabučiuoja jį, žinote. Jis myli jį, suprantate. Ir motina laiko jį. O, koks lobis! Ji pasakė: „O, aš taip bijau, nors, tu žinai. Šis kūdikėlis, jis toks mielas mažylis“.

164 Ir žinote ką? Biblijoje pasakyta, kad tai buvo gražiausias kada nors gimęs kūdikis. Taigi, žinau, kad motinos su manimi nesutiks dėl to. M-hm. Jos mano . . . Jūsų motina manė, kad jūs buvote gražiausias kūdikis. Ar ne taip? Taip. Ji turi teisę taip manyti. Bet Biblijoje pasakyta, kad tai buvo gražus kūdikėlis. O, jis buvo brangakmenis. Dievas laikė ant jo Savo rankas, žinote. Taigi, o, jis buvo pats mieliausias mažylis! Jis gulėdavo ten, ir jis—jis tiesiog šypsodavosi, neturėdamas dantukų.

165 Ar turėjote mažą broliuką, o jie daro tai, kai ne—neturi dantukų, tiesiog *taip* šypsosi?

Ir pirmas dalykas, žinote: „Vaa!“

- „O, tai bent! Fju! Aš žinau, tiesiog paslėpkime jį“.

- „Kas nutiko? Ką tu darai?“

166 - „Nunešk jį į apačią. Žinai, kokia yra tvarka. Supranti, jei tos ilganosės raganos ateis čia, jos paims mūsų kūdikį ir nužudys jį. Tai tiesa. Mes negalime leisti jam verkti“. Taigi, o, jam reikėtų kokių nors—reikėtų kokių nors pusryčių ar vakarienės. Taigi

motina nusineša jį į kampa, ji pamaitina jį, žinote. Ir tuomet jam viskas buvo gerai.

¹⁶⁷ Taigi, pora vakarų po to, jie žaidė su juo, ir: „Vaa!“ Jis vėl pradėjo, žinote, pradėjo verkti. Ji labai greitai nuėjo, ir paslėpė— paslėpė jį labai greitai štai taip. Ir po laiptais, pačiame gale, sienoje, Amramas buvo įrengęs nedidelę vietelę, kur jis galėjo paslėpti kūdikį.

¹⁶⁸ Ir tuomet pirmas dalykas, žinote, jie išgirdo, kad kažkas viršuje... [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą—Red.] *Fju!* Dingo! Visi išsisklaidė po vietas, pasakė: „Tai jos. Tai tos raganos, ilgapirštės, išdažytai nagais!“ Ir tos raganos... Pažvelgė ten, ir pažvelgė pro langą, pasakė: „Taip, tai jos. Jos stovi ten“.

[Brolis Branhamas beldžia į sakyklą—Red.] „Atverk!“

¹⁶⁹ Vargšas Amramas išėjo, atidarė duris, paklausė: „Ko norit?“

¹⁷⁰ Tarė: „Tu čia turi kūdikį, ir mes tai žinome. Ir mes paimsime jį“.

- „Mes neturime kūdikio, kurį galėtume jums duoti“. Jie neturėjo.

¹⁷¹ - „Mes vis tiek įeisime ir pažiūrėsime. Mes esame policininkės. Matai mūsų ženklelius?“ Ir tai... Argi tai tas, kuo turi būti moteris? Bet: „Mes esame policininkės. Mes turime valdžios suteiktas teises!“ Jūs žinote, mes dabar turime jas čia. Ir taigi—taigi, tada jos nulipa, įeina. Jos įeina ir apverčia sofą, ir atidaro visus stalčius, išmėto viską ant grindų, paima visą patalynę ir ją iškrato. Ir užlipa laiptais į viršų, kad surastų, kur tėtis turėjo mažytę slaptą vietą. Ieškojo visur, bet jos negalėjo rasti kūdikio.

¹⁷² Negalėjo rasti kūdikio, taigi jos priėjo ten prie moters, vargšė—vargšė Jochebeda, stovėjo ten, jos veidas buvo išbalęs. Jos priėjo, pasakė: „Pažiūrėkite čia! Mes žinome, kad esi motina. Mes galime tai pasakyti pagal tavo išvaizdą. Mes žinome, kad esi maitinanti moteris, ir žinome, kad čia yra kūdikis. Mes sugrįšime. Mes jį paimsime!“ Jos išėjo pro duris. Trenkė durimis ir išėjo.

Ji pasakė: „O, o, ką mes galime padaryti? Ką mes galime padaryti?“

¹⁷³ Taigi Amramas tarė: „Melskimės“. Ar tai, ką reikia daryti? [Berniukai ir mergaitės sako: „Taip“—Red.] Būtent tai? „Melskimės! Pasimelskime“.

„O, o, o! Aš nežinau, ką—ką daryti. O!“

¹⁷⁴ Taigi, jis pasakė: „Taigi, pažvelk, tu nusiramink, grįžk ir pamaitink kūdikį. Aš lipsiu į viršų ir melsiuosi“.

¹⁷⁵ Taigi jis užlipa laiptais ir meldžiasi. Jis tarė: „Jehova, Tu turi ausis. Jehova, Tu turi akis. Jehova, Tu gali girdėti. Tu gali

atsakyti į malda. Tu davei mums šį kūdikį. Tu davei mums Savo pažada. Tu ištesėsi Savo pažada ir Tu išsaugosi tą kūdikį. Ir aš esu įsitikinęs!“

¹⁷⁶ Po maldos, labai pavargęs, jis—jis tiesiog krito štai *taip* ir užmigo. [Brolis Branhamas imituoja knarkimą—Red.] Jis buvo toks pavargęs! Dirbo visą dieną, ir meldėsi visą naktį. Jis buvo pavargęs. Ir tuomet žinote, kas nutiko? Jis užmigo ir susapnavo sapną.

¹⁷⁷ Jūs žinote, Dievas taip pat kalba ir sapnuose, ar ne? Žinoma, Jis kalba. Taip, Jis tai daro. Jis gali. Suprantate? Ir Jis kalba sapnuose.

¹⁷⁸ O, kai jis prabudo, jis tarė: [Brolis Branhamas spragteli pirštu—Red.] „Štai ir viskas! Turėjau pagalvoti apie tai. Štai ką aš turėčiau daryti“. [Brolis Branhamas penkis kartus pabeldė į sakyklą.] - „Aš tiesiog nieko apie tai nesakysiu“.

Jis nusileidžia laiptais. Jis tarė: „Jochebeda!“

- Taip, brangusis? O, aš tokia išvargusi. Aš negaliu užmigti.

- O, eik miegoti. Eik miegoti. Viskas baigta.

- Iš kur tu žinai?

- O, aš tiesiog žinau. Aš tiesiog esu visiškai įsitikinęs!

¹⁷⁹ Tą vakarą tėtis, užuot ėjęs melstis į viršų, nuėjo į rūsį. Jis ten buvo užsiėmęs. Įdomu, ką jis ten veikė. Nulipkime ir pažiūrėkime į jį. Aš matau jį ten, einantį... [Brolis Branhamas pradeda niūniuoti ir belsti, imituodamas kažką statant—Red.] „Tuk, tuk, tuk“. [Brolis Branhamas niūniuoja.] Paima šią nendrę, apžiūri ją, pasuka ir pažiūri ar ji gera. [Brolis Branhamas niūniuoja.] Tą dieną mažasis Aaronas išėjo į lauką ir pririnko jų visą glėbį, padėjo jas rūsyje, žinote. [Brolis Branhamas niūniuoja.] „Dievas pasirūpins tavimi“. [Brolis Branhamas niūniuoja.] „Tas senų laikų tikėjimas, visa tai turi būti tiesa!“ [Brolis Branhamas stuksena į kažką.] Suriša jas.

Ji paklausė: „Amramai, kas tau nutiko?“

- „Aleliuja! Nieko, brangioji. Eik“.

¹⁸⁰ [Brolis Branhamas niūniuoja—Red.] „Tas senų laikų tikėjimas“. [Brolis Branhamas vėl stuksena.] „Tas senų laikų tikėjimas“. Perneša jas *čia*, žinote. „Tas senų laikų tikėjimas“. „Pšššššš“, - viską uždaro. „Ir to užtenka man! Duokite man tą senų...“ Jis kažką meistravo.

¹⁸¹ Žinote, praėjus savaitei ar dviem, pirmas dalykas, žinote, jie ėmė domėtis, ką jis daro.

¹⁸² Taigi vieną naktį, kai jie visi miegojo, jis užlipo į viršų ir atnešė tą mažą dalykėlį, žinote. Jis paima jį štai *taip*. Ir atneša jį. Jis pakelia antklodę, kur miega jo žmona Jochebeda, ir jis pakiša tai po antklode. O mažasis Aaronas ir—ir mažoji Mirjama miegojo, žinote; o, ji buvo miela mažylė, ta mergaitė, ir taip pat

ir mažasis Aaronas. Taigi, jis pakišo tai ten. Jis tarė: „Jochebeda, brangioji“.

¹⁸³ Ji paklausė: „Ar tu šiąnakt buvai rūsyje ir meldeisi, Amramai?“

Atsakė: „Ne. Aš buvau rūsyje, šlovinau Dievą“.

Paklausė: „Ką tu ten veikei?“

¹⁸⁴ Pasakė: „Noriu tau pasakyti. Taigi, tu žinai, kad tos senos raganos sugriš“.

- Taip.

¹⁸⁵ - Ir aš noriu tau pasakyti, ką mes padarysime. Mes turime kūdikį jau tris mėnesius, ir turime jo atsikratyti.

- O, Amramai! Ką turi padaryti?

- Turime atsikratyti kūdikio.

- Atsikratyti kūdikio?

- Taip.

- O, tu esi žiaurus!

- Ne, nesu žiaurus. Ne, ne, ne. Aš žinau, ką darau.

¹⁸⁶ - Ką tu turite omenyje? Na, tu būsi toks pat blogas kaip ir faraonas. Norėdamas atsikratyti mūsų kūdikio?

- Taip, ruošiuosi atsikratyti kūdikio.

- O, mes negalime!

¹⁸⁷ - Dabar paklausk. Jeigu laikysime jį, mes jį prarasime. O jei mes atiduosime jį Tam, Kuris mums jį davė, Jis suras būdą. Ar tai tiesa? „Taigi, jei tu laikysi jį, mes jį prarasime“.

- „Kaip tu ketini jį prarasti?“

- „Na, ateis tos raganos ir paims jį“.

¹⁸⁸ Ir pažvelkite, jeigu jūs laikysite tą sielą ir toliau eisite ir gyvensite kaip pasaulis, jūs prarasite ją. Pragaro raganos ieško jūsų. Ir tai tiesa. Visa ši pasaulio kvailystė ir visa kita ten, yra čia pat ir ieško jūsų. Jei laikysite ją, jūs prarasite ją; bet jei jūs atiduosite ją Tam, Kuris jums ją davė - jūs surasite ją ir išsaugosite. Kas tai dabar? Jei mes laikome ją, ką mes darome? [Vaikai sako: „Prarandame ją“—Red.] Prarandame ją. Jei atiduodame ją Kristui, ką mes darome? Išsaugome ją. [„Išsaugome ją.] Amen! Tai gerai. Dabar jūs atsakėte teisingai.

¹⁸⁹ Taigi, jis tarė: „Jochebeda, mes jį prarasime, jei laikysime jį. Taigi, jei mes gražinsime—gražiname atgal Tam, Kuris mums jį davė, tuomet mes jį išsaugosime“.

¹⁹⁰ Taigi, jūs turite sielą. Ir, tėtis ir mama, ir jūs taip pat. Bet jeigu jūs laikysite ją, jūs ją prarasite. Teisingai. Pragaro raganos paims ją. Jos visos ieško jos! Bet jeigu jūs gražinsite ją Tam, Kuris jums ją davė, jūs išsaugosite ją amžinam Gyvenimui. Aleliuja! Amen! Atsiprašau, vaikai, aš—aš tiesiog

esu pakankamai senamadiškas, kad šūkauti. Jei laikysite... Pasakykime tai, visi kartu: [Susirinkimas kartoja kartu su broliu Branhamu—Red.] „Jei laikysite ją, jūs ją prarasite; jei gražinsite ją Tam, Kuris jums ją davė, jūs išsaugosite ją“. Amen. Prisiminkite dabar, atiduokite ją Jam.

¹⁹¹ Dabar pažiūrėkime. O, ji pradėjo verkti. Ji tarė: „O, ką tu ketini su juo daryti?“ - ji pasakė.

- Pažvelk čia, aš noriu tau kai ką parodyti.

- Ką tu turi ten po mano lova?

Tarė: „Leisk man tau parodyti“. Ir jis ištraukė tai.

- O, tai mažas nendrinis krepšelis!

¹⁹² Tai nedidelis laivelis, štai kas tai yra. Neturi nei vairo, neturi nei burių, nėra jame jokių patrankų, tačiau į jį ketinama pakrauti patį brangiausią krovinį, koks kada nors buvo pakrautas į laivą. Išgirskite tai! Jame nėra nei kapitono, nei įgulos. Broli, aš taip pat žinau Laivą suaugusiems, kaip ir šitas!

¹⁹³ „O, - ji pasakė, - Am- . . . leisk man pažvelgti į jį, Amramai, leisk man pažiūrėti“. Ji prieina arčiau.

¹⁹⁴ Pasakė: „Pažvelk čia, turiu nedidelį dangtelį. Matai?“ Jis pakelia dangtelį.

Ji tarė: „Fui! Dvokia! O! Fui! Tai bent!“

Atsakė: „Taip, jis dvokia“.

- „Kodėl?“

¹⁹⁵ - „Aš išpyliau jį visą degutu. Jis visas išteptas derva“. Derva yra degutas, jūs žinote, taigi jie visą jį ištepė derva. Štai ką jis čia virė ir pylė ant šių nendrių. Jis ištepė jį derva. Pasakė: „Supranti, tuomet vanduo negalės patekti į vidų. Supranti, jis visas užantspauduotas“. Ir tarė: „Ir jis tiesiog negali patekti į vidų, vanduo negali patekti. Aš užpyliau jį derva.“

Pasakė: „Fui! Bjauriai dvokia!“

¹⁹⁶ Jūs, vaikai, žinote, kas yra degutas, kai jie ten tvarko gatves: „O, tas baisus dvokas!“ Bet jis—jis—jis—jis išlaiko. . . Jis—jis uždengia visus plyšius gatvėje. Ir tokiu būdu tai daroma, jis nepraleidžia vandens.

¹⁹⁷ Ir štai ką malda daro tikinčiajam. Štai kas kasdien neleidžia pasauliui prasiskverbti pas jus, kai jūs atsiklaupiate, ištepti ta derva, ant kelių ir sakote: „Viešpatie Jėzau!“ Kraujas nužengia ir Jis užantspauduoja jus visus, kad šėtonas nebegalėtų jūsų pasiglemžti. Suprantate? Teisingai. Suprantate? Taigi, o, daugelį kartų žmonės vaikšto aplink ir sako, kad tai baisu, bet tai nedaro jokio skirtumo, tai apsaugo jus. Tai svarbiausia - būti saugiam. Sako: „Tu senamadiškas“, bet, tai neturi reikšmės, tai apsaugo jus.

„Na, - paklausė, - ką mes ruošiamės daryti?“

¹⁹⁸ - „Gerai, - pasakė, - aš pasakysiu tau, ką mes padarysime. Mes paimsime mažylį ir surengsime nedidelį atsisveikinimą. Ir paimsime kūdikėlį ir paguldysime jį čia, ir paleisime jį į Nilo upę“.

¹⁹⁹ - „O! Ne! Ne! Ne! Amramai, tu negali išmesti mūsų kūdikio į upę“.

²⁰⁰ - „Taip! Taip! Aš žinau, ką darau“. Suprantate, jis turėjo sapną, jis žinojo, ką daryti. Suprantate, Dievas jam davė nurodymus. Jis žinojo, ką daryti. Jis sukonstravo tai, ir matė, kad tai buvo tobulas arkos provaizdis, kuri išgelbėjo Nojų jo laikais.

²⁰¹ Taigi jis pasakė: „Pažvelk čia, aš turiu įtaisęs nedidelę skylę tiesiai viršuje, kad jis galėtų kvėpuoti. Matai, pro ten jis galės gauti saulės šviesos“.

²⁰² Ir jūs žinote, kad dar ten Senojoje Biblijoje, arka buvo padaryta tokiu pat būdu. Ir pačiame jos viršuje buvo skylė, kad galėtumėte matyti, suprantate, ir kur jis galėjo pažvelgti aukštin.

²⁰³ Taigi tuomet šis vargšas kūdikėlis, bevardis, net neturėjo jokio vardo; mažutis, bevardis kūdikis, tačiau pats mieliausias kūdikėlis pasaulyje.

²⁰⁴ Sekančią naktį, kai jie grįžo, jie palaukė maždaug iki trečios valandos ryto, o tada jie... Jis nueina. Ir jis pasimeldė. Jis prieina, ir jis sako: „Taigi, nagi, Jochebeda, kelkis!“

²⁰⁵ Ir taip jie pažadino mažąjį Aaroną ir mažąją Mirjam. O, ji priėjo ir apkabino jį rankutėmis, ji tarė: „Tėti!“ Mažoji Mirjam, ji pasakė: „Tu neketini paimti mūsų mažojo broliuko, kūdikėlio, ar ne, ir įmesti jį į Nilą, kur yra visi tie krokodilai?“

²⁰⁶ Ir jis štai *taip* atstūmė jos plaukus atgal. Ir jos... Ji turėjo gražias akis, ir gražius plaukus. Ir taigi jis pabučiavo ją į skruostą. Jis pasakė: „Mieloji, mane taip pat tai skaudina. Man taip pat skaudu, bet mes privalome tai padaryti“.

²⁰⁷ Suprantate, mergaitės ir berniukai, kartais mums tenka daryti dalykus, kurie mus šiek tiek skaudina, bet mes vis tiek privalome tai padaryti. Kai merginos sako: „Ei, ar kada nors rūkei cigaretę?“

Jūs atsakysite: „Ne“.

²⁰⁸ „Na, pabandykite vieną! O, aš tavo draugė, tu juk žinai. Taip, tu pabandyk“.

²⁰⁹ Bet jūs, tai galbūt šiek tiek skaudu, bet pasakote: „A-ha. Aš jos nenoriu“. Suprantate? Suprantate? „Aš jos nenoriu“.

Klausia: „Ar ateisi, ar eisi su manimi šį vakarą į šou?“

²¹⁰ „Ne, ne. A-ha. Aš nevaikštau į šou“. Suprantate? Tai gali šiek tiek skaudu. Suprantate?

211 „O, tu senamadė nuobodybė“. Netikėkite tuo. Galbūt tai šiek tiek skaudės. Tiesiog nususukite nuo to; taip pasielgti yra teisinga, suprantate. Visada tai darykite, darykite ta, kas teisinga. Gerai.

212 Ir dabar, kai mergaitės mokosi šitų šokių ant pirštų galų, ir nori, kad jūs tai darytumėte; jūs pasakykite joms: „Ne, ne“. Jūs to nedarote, suprantate.

213 „O, na, tai labai smagu“. Jums nerūpi, kiek tai yra smagu. Jūs norite daryti tai, kas teisinga, taigi visada darote tai, kas teisinga. Taigi, dabar tiesiog prisiminkite tai. Jūs to nepamiršite, ar ne?

214 Taigi, dabar ką jie padarė? Jie tuomet paėmė kūdikėlį, ir užlipo ten. Ir mažasis Aaronas priėjo, jis paklausė: „Tėveli, ką tu ruošiesi daryti su mūsų mažyliu?“

215 Jis tarė: „Aaronai, sėsk čia man ant kelių, brangusis“. Pasakė: „Pažvelk, Aaronai. Jei mes pasiliksimė mažyli, ką mes darysime?“ [Susirinkimas sako: „Prarasime jį“—Red.] „Prarasime jį. Bet jei mes gražinsime kūdikėlį į rankas To, kuris mums jį davė, ką mes darysime?“ [„Išsaugosime jį“.] „Mes išsaugosime jį“. Teisingai.

„Bet kaip tu tai padaryti, tėveli?“

216 „Aš nežinau. Aš nežinau, kaip tai bus padaryta, bet Dievas tai padarys“. Suprantate?

217 Ir tuomet jie įdėjo ten mažylį, ir štai jis eina. Ir štai jie dabar eina, jie eina prie durų. Jie prieina prie durų, jis žvilgteli į *tą* gatvės pusę, į *ana* gatvės pusę. Niekur nieko nėra, niekas neateina. Tarė: „Ateik Jochebeda. Ateik, Aaronai. Ateik, ateik, Mirjam. Eime“.

218 Jie paima mažąją arką ir leidžiasi upės šlaitu. O, iki dienos šviesos dar daug laiko. Ir štai eina mažasis Aaronas, ten gale, laikydamas už rankos mažąją Mirjam, mažasis broliukas ir sesutė, jie verkė. Ir vargšė Jochebeda, ji eina šalia: „Šniurkšt, šniurkš, šniurkš“.

- „Š-š-š-š-š! Jie stebi gatvę. Atsargiai. Š! Atsargiai“. Eina gatvė. „Š-š-š-š! Atsargiai“. Nešasi mažylį. Ir mama nešė kūdikį, o—o tėtis nešė arką.

219 Jie nusileido prie upės. O, tai didžiulė plati upė, antra pagal dydį pasaulyje. Ir taigi, ten didžiulė upė, srauni, tiesiog pilna didžiulių krokodilų ir aligatorių. O, jie buvo riebūs. Fju! Jie maitino juos visais tais mažais vaikučiais. Jie tiesiog buvo riebūs. Ir—ir ji sako, Jochebeda sako Amramui, savo vyrui, sako: „O, kas jei aligatoriai pasiglemš jį? Kas jeigu krokodilai čia, pasieks jį?“

220 Pasakė: „Nesijaudink. Jei jie kada nors įkiš nosį į tą degutą, jie pasitrauks, suprantanti. Štai dėl ko ji taip dvokia, suprantanti. Jis iškiš savo nosį, - pasakė, - jis negalės užuosti žmogaus kvapo, taigi jis pasitrauks. Tas degutas taip dvoks, kad jie išsibėgiuos.

Viskas bus gerai. Nesijaudink“. Taigi jie. . . Ir štai padėjo ją, mažąją arką. Ir ji tarė. . . „Dabar tu pamaitink kūdikį“.

²²¹ Taigi motina paima kūdikėlį ir pamaitina jį, o ji maitina mažylį, kol jis gauna pusryčius, anksti ryte. Ir tuomet ji [Brolis Branhamas išleidžia bučinio garsą—Red.] pabučiuoja jį. Ir tarė: „Taigi, Aaronai, tu gali jį pabučiuoti“. Ir Aaronas pabučiuoja jį. Ir tuomet nunešė jį Mirjam, ir ji pabučiuoja jį. Ir motina pabučiuoja jį, ir: „O, - ji pasakė, - aš tiesiog. . .“

²²² „Taigi, š-š-š! Dabar paklauskite, mes turime būti kariai. Suprantate? Mes turime būti kariai. Dabar ar norite dar kartą jį pabučiuoti?“ Visi jie vėl pabučiuoja jį. Tuomet jie paguldė jį ten.

²²³ Ir mama pasiuvo mažą antklodę, ir apklojo jį, ir mažą pagalvėlę. Ji įdėjo ją ten. Ji pasakė: „Mano brangus mažyli, telaimina tave Dievas“.

- „Š-š-š! Taigi, Dievas tuo pasirūpins. Nesijaudink“.

²²⁴ Uždengė mažą dangtelį. Ir pirmas dalykas, žinote, tėvas nusiima savo švarką, nusivelka marškinius. Štai jis įbrido į vandenį.

²²⁵ Kaip jūs manote, kas šiuo metu vyksta Danguje? Aleliuja! Jūs žinote, kai kas nors vyksta čia žemai, taip pat kažkas vyksta ir Ten aukštai. Amen! Aš matau, kaip Dievas pakyla iš Savo Sosto, ateina, sako: „Gabrieli! Gabrieli! Kur tu?“

Gabrielius atsako: „Štai aš, Viešpatie“.

²²⁶ - „Ateik čia! Aš tau kai ką parodysiu!“ Pasakė: „Visi jūs, Angelai, ateikite čia, minutėlei, aš noriu jums kai ką parodyti. Aš turiu žmonių, kurie tiki Manimi. Taip, Aš turiu žmonių, kurie pasitiki Manimi. Ateikite čia, minutėlei! Tai į gera visiems jums, Angelai, pažvelkite į tai. Pažvelkite!“

- Kur tai yra?

- Tiesiai ten žemai. Žiūrėkite atidžiai.

- Taip, taip. Taip, aš matau tai.

²²⁷ - Pažvelkite tiesiai ten. Matote kraštus tų—tų—tų meldų, tas pakrantes ir visa kita?

- Taip.

- Matote ten!

- Kas tai?

²²⁸ - Ten vyras, iškėlęs rankas į viršų, atsiklaupęs ant kelių, šaukiasi Manęs. Ten verkianti motina ir du verkiantys vaikučiai. Jie pasitiki Manimi iki galo. Gabrieliau, pameni, kai tu nuėjai? Tu prisimeni tą vyrą?

²²⁹ - Taip, tą vakarą aš susitikau jį kambaryje ir kalbėjau su juo. M-hm.

230 - Jis vis dar pasitiki Manimi. Aš turiu žmonių, kurie tiki Manimi! Aš turiu žmonių, kurie pasitikės Manimi iki galo! [Brolis Branhamas šešis kartus beldžia į sakyklą—Red.] - Matote jį? Pažvelkite į jį.

- Taip, o, ar tai nėra narsu!

231 Tėvas įeina į vandenį, pradeda stumti mažąją valtelę.

Aš galiu girdėti, kaip Jis sako: „Gabrieli!“

- „Taip, Viešpatie?“

232 - „Pakviesk į veiksmo vietą dešimt tūkstančių Angelų. Nedelsiant duok jiems įsakymus. Iškviesk Dangaus kariuomenę. Pasiųsk juos visus tiesiai Dangaus koridoriais, ir pastatyk juos išilgai ir skersai Nilo. Aš įsakau, kad nė vienas krokodilas nepaliestų to krovinio! Kad niekas jo nepalietų! Neleiskite net medžio skiedrai prisiliesti prie jo“. Aleliuja!

233 Gabrielius pasakė: „Bus įvykdyta“. Tai bent! Jis sutrimitavo! Dešimt tūkstančių Angelų ateina ginkluoti!

- „Vadovas. Kur Tu būsi, Viešpatie?“

234 - „Aš būsiu kitame gale“. Jis visada yra priimančioje pusėje. - „Aš palauksiu kitame gale. Aš turiu tikslą. Kai žmonės pasitikės Manimi, Aš turiu kai ką - tikslą; su jais viskas bus gerai“. Gerai, Jis nusileidžia kitame gale.

235 Aš matau Mozę... ar mažąjį Aaroną ir kitus, grįžtančius gatve, verkiančius. „Š-š-š-š-š! Stebėkite jį“.

236 Ir mažoji Mirjam, ji vis dar stovi, stebi. Ji pasakė: „O! O!“

237 Pasakė: „Eime, Mirjam, jau aušta. Eime, gaidžiai gieda dienos pradžia. Eime, aušta. Eime, mieloji, laikas eiti!“

238 Atsakė: „O, tėveli, tėveli! Prašau, dar kartelį. Leisk man tik pastovėti, tik leisk man stebėti jį ir pažiūrėti, kas atsitiks. Aš po kurio laiko grįšiu namo“.

239 „O, - [Brolis Branhamas spragteli pirštu—Red.] - tai gera mintis, Mirjam. Tai gal ir gerai. Tu tiesiog stovėk ir stebėk, kas vyksta“.

- „Gerai, aš—aš stebėsiu jį“.

240 - „Taigi, po kurio laiko skubėk namo. Tik pažiūrėk, kas vyksta. Ir grįši, parneši mums naujienų, kas vyksta“.

- „Gerai, tėveli“. Ir jie nuėjo, turėjo skubėti.

241 Mažoji Mirjam, ji stovi ir žiūri. Pirmas dalykas, žinote, brėkšta. „O, o, o, kas ten artinasi? Tai—tai rastas. Ne. Ar tai aligatorius? O, jis apsisuko“.

242 Cha-ha! Ką jis pamatė? Jis mato tai, ko negali pamatyti daugelis žmonių. Suprantate? Tas nedidelis krovynis plaukė, plūduriavo ten. Jie manė, kad jis neturi piloto; jie manė, kad jis neturi kapitono. Jis turėjo. Jie visi buvo susirinkę aplinkui.

243 Štai priplaukia krokodilas, sako: „O, pažvelkite čia!“ Štai jis artėja, plaukia štai *taip*. Jis plaukia . . . O, ne. Ne, ne. Jis negali priartėti prie to krovinio.

Ten buvo išlaisvintojas, išvaduotojas - trys milijonai žydu, kuriems reikalingas išlaisvinimas. [Brolis Branhamas penkis kartus beldžia į sakyklą—Red.] Visi demonai pragare negalėjo jo paliesti. Plaukdamas pasroviui, ši maža iš deguto pagaminta arka, plaukė upe.

244 Pirmas dalykas, žinote, ji patenka į sūkuri. „O! - Mirjam pasakė, - O! O! Pažiūrėkite į tai! Tas sūkurys, pažiūrėkite į jį! Žiūrėkite štai taip!“ Pirmas dalykas, žinote, staiga jis tiesiog pasitraukė.

245 Štai taip ir vyksta. Kartais mes patenkame į sūkuri, tą mažą valtelė. Nesijaudinkite. Yra Kažkas, kas stebi. „Dievo Angelai stovyklauja aplink tuos, kurie Jo bijo“. Dešimt tūkstančių jų dabar yra žygiuojančiųjų sąrašė.

246 Mažoji Mirjam, ji nusileidžia žemyn, užlipa ant šios didelės uolos ir perlipa per ją štai *taip*. Ir ji nubėga, stebi arką. O ji plaukia tolyn pro čia, ir plaukia per tą virtinę rąstgalių. Po kurio laiko ji ten užstringa. Sako: „O! O, man įdomu!“

247 (Taigi, jos tėtis pasakė jai, tarė: „Taigi, neleisk, kad kas nors pamatytų, kaip tu stebi jį. Jei kas nors prieis, tiesiog elkis taip, tarsi net nežiūrėtum į tai, tiesiog nueik kitu keliu. Elkis taip, tarsi visai į tai nežiūri, tiesiog eik toliau“. „Gerai“, - pasakė ji.)

248 Ji eina toliau pakrante. Jis įstringa. Pirmas dalykas, žinote, ten nemaža grupelė žvejų. O ji tiesiog elgiasi taip, tarsi būtų tik vaikštinėjanti maža mergaitė. Dabar dešimta valanda dienos, žinote, taigi ji tiesiogėjo palei upe. Ir ji vis žvalgėsi atgal, į šonus, žiūrėdama, kur jis plaukia.

249 Po kurio laiko ji praeina pro kitą grupelę. Tiesiog toliau stebi; nueina šiek tiek toliau. Toliau eina, nueina šiek tiek toliau.

250 Po kurio laiko ji prieina prie didžiulės sienos. „O, tai bent, jis nuplaukia už tos sienos!“ Ką gi ji gali padaryti? Ji nežino, ką daryti. Taigi, ji negali perlipti per sieną, todėl ji tiesiog įbrido į vandenį ir žengia štai *taip*, ir prašliaužia per viršų. Ji perlipa ten, ir eina toliau.

251 Pirmas dalykas, žinote, ji atsiduria gražiame sode. Visur žydi gėlės, ir viskas taip gražu. Dabar paklauskite minutėlę. Dabar žiūrėkite, mergaitės. Gražios gėlės, ir, o, visi medžiai apgenėti. Tai atrodė taip gražiai! Tai parkas. „O, - pasakė ji, - pažvelkite ten, į tai! O, tai bent! Aš esu rūmų parke, faraono rūmuose, parke. Ką aš čia darysiu? Jei jie mane pagaus čia, o, tai bent, ką jie man padarys?“

252 Ir ji žiūri. Štai plaukia mažoji arka, ir ji tarsi sustoja ten vandenyje, ir ima plūduriuoti aplinkui, vandenyje. Įdomu, kodėl. Ir ji girdi, kaip kažkas kalba. Ji nusliūkina atgal po krūmais.

Ji atsisėdo ir pažvelgė štai *taip*, žinote, mažoji Mirjam pradėjo žvalgytis, stebėti tai.

²⁵³ Pirmas dalykas, žinote, štai ateina keletas didelių, stiprių, tamsiaodžių vyrų nešančių štai *tokį* baldakimą. Paskui juos sekė tarnaitės, ir jos dainavo. Ir štai ateina moteris, ant galvos jai užrišta didelė auksinė juosta, o ant jos didžiulė gyvatė su prasižiojusia burna (štai *taip*) priekyje. Ir ji yra gražiai atrodanti moteris, ji nusileidžia žemyn. Ji vilki tikrai gražiais drabužiais ir visa kita. Ir aš girdžiu, kaip viena iš tarnaičių sako: „Jūsų didenybe, kaip manote, ar ši rytą vanduo bus šiltas?“

²⁵⁴ Mirjam tarė: „Didenybe? O, tai tikriausia karališkoji šeima, taigi aš tikriausia parke. O jeigu jie mane čia pagaus, ką jie man padarys?“

²⁵⁵ Gerai, ji leidžiasi žemyn, ir tie stambūs tamsiaodžiai vyrai laiko kartis štai *taip*, nueina štai *taip* prie pat vandens ir ji nusiima savo batelius. Ir viena tarnaitė turėjo rankšluosčius, o kita turėjo muilą. Ir ji ruošėsi savo rytiniam maudymusi. Taigi ji nusileidžia ten ir pradeda ruoštis savo maudynėms. Ji nusimauna batelius. Ji pasakė: „Įkišiu kojas į vandenį ir pažiūrėsiu, ar jis šiltas. O, jis tiesiog puikus, tiesiog. . . Kas gi ten?“

²⁵⁶ „O!“ Mirjam, mažoji Mirjam pasakė: „O! Ah-ah, ji jau pastebėjo tą arka“.

„O, - ji tarė, - ar tai krokodilas?“

²⁵⁷ Vienas iš tų stambių stiprių vyrų pasakė: „Vieną minutėlę, aš sužinosiu“. Šliapt-šliapt-šliapt, įbrenda į vandenį. Paima ją štai *taip* ir žengia. Sako: „Jūsų didenybe!“ Paduoda tarnaitei. O tarnaitė paima ją ir paduoda jai štai *taip*, ir ji padeda ją.

²⁵⁸ Ji tarė: „Kas tai? Fui, dvokia! Visa padengta derva. Pažvelkite čia, jos viršuje yra skylė“.

²⁵⁹ Ir Mirjam pasakė: „O! O, štai mano broliukas! Štai mano broliukas!“

²⁶⁰ Ir taigi jie atidaro ją štai *taip*. „O, tai kūdikis!“ Ir prasidėjo. . . Gražiausias kūdikis pasaulyje! Ir, o, Dievas, Kuris gali sukelti neapykantą, gali sukelti meilę; ir visą meilę, kurią Jis galėjo įdėti į žmogaus širdį - motinos vaikui, Jis įdėjo ją į tos merginos širdį. Ir ji—ji pasakė: „Tai vienas iš heb- . . . Aš žinau, kas tai. Tai tas mano ligotas tėvas! Jis toks piktas! Jis pareikalavo nužudyti visus mažus hebrajų vaikus. Ir viena iš tų motinų tiesiog išmetė savo kūdikį, tikėdamasi, kad jis nuplauks kur nors. O, jis nedoras! Na, šito jis nenužudys, nes šitas yra mano“. M-hm, matote, kaip daro Dievas?

²⁶¹ Ji pakėlė jį, ir [Brolis Branhamas skleidžia bučinio garsą—Red.] ji pabučiuoja jį. Ir kūdikis pravirksta. Ir kai jis pravirko, tai tiesiog sušildė jos širdį. Ji tarė: „Vargšelis“. Pasakė: „Aš pasiimsiu jį ir pavadinsiu jį. . . Aš duosiu jam vardą“. Ir štai kur jis gavo savo vardą.

262 Koks buvo jo vardas? [Susirinkimas sako: „Mozė“—Red.] Mozė. Ir *Mozė* reiškia „paimtas iš vandens“. Suprantate?

263 Ji tarė: „Taigi, aš pavadinsiu jį Moze, ir jis bus mano kūdikis. Aš jį pasiliksiu. Bet dabar, - ji pasakė, - bet aš panelė, aš negaliu jo maitinti. Aš—aš—aš neturiu galimybės maitinti jį“. Tuomet jie neturėjo tų butelių ir visų tų dalykų. Moterys nerūkė cigarečių, kaip jos tai daro dabar, suprantate, ir nuodija save. Taigi paklausė: „Na, jei žinote...“ Paklausė: „Ka—ka man daryti?“ Taigi ji pasakė: „Aš...“

264 Viena iš jų tarė: „Aš jums pasakysiu, jūsų Didenybe, aš surasiu jūsų kūdikiui žindyvę“.

„O, - pasakė ji, - tai labai gerai“. Mažoji . . .

265 Kažkas prakalbo, Angelas stovėjo ten prie krūmo, pasakė: „Mirjam, štai tavo šansas! Štai tavo šansas!“ Mažoji Mirjam išbėgo. Pasakė: „Nieko dabar nesakyk, neišduok. Tu išei ir sakyk, kad surasi žindyvę, ir nueik ir atvesk savo motiną“.

Gerai, taigi ji tai pasakė. Ji tarė: „Jūsų didenybe!“

266 Paprastai ji būtų paklaususi: „Ka tu čia veiki?“ Bet, matote, Dievas visa tai pridengė. Kodėl? Jis turėjo rikiuotėje dešimt tūkstančių Angelų. Suprantate? Jo programa bus įgyvendinta. Ten stovėjo dešimt tūkstančių Angelų.

267 Taigi pirmas dalykas, žinote, pasakė: „Jūsų...“

Pasakė: „Taip, miela mažyle, ką tu čia veiki?“

268 Ji atsakė: „Aš ką tik mačiau jus su kūdikiu“. Pasakė: „Aš žinau, kur yra puiki motina, kuri galėtų pasirūpinti jūsų kūdikiu“.

269 Ji tarė: „Eik, atvesk ją ir pasakyk jai, kad duosiu jai tris šimtus dolerių per savaitę šio kūdikio priežiūrai, ir aš duosiu jai kelis kambarius rūmuose. Ir jei žinai, kur yra hebrajų moteris, žindyvė, kuri gali maitinti šį kūdikį, tai mano kūdikis“.

Atsakė: „Taip, jūsų didenybe, aš atvesiu jums vieną“.

270 Pasakė: „Taigi, palauk minutėlę! Prieš įeidama į pilį, tu turi turėti slaptažodį. Matai, tu nežinai slaptažodžio. Kiekvienai dienai mes turime slaptažodį. Taigi, žinai, koks buvo šios dienos slaptažodis? „Šakės ir šieno kupeta““. Pasakė: „Štai ką turėsi pasakyti, kad įeitum pro vartus“.

271 Taigi, mažoji Mirjam nuskuba namo, kiek tik galėdama, peršoka per sieną į gatvę, ir toliau į *ta* pusę, ir į *ana* pusę, taip greitai, kaip tik gali. Ji įbėga į namus.

272 Ir—ir Amramas ką tik buvo grįžęs namo, ir Jochebeda. Ir, o, jie buvo liūdni, galvodami, kas vyksta. Ji sakė: „Mano vargšas kūdikėlis! Mano vargšas kūdikėlis!“ Ji . . .

273 Jis pasakė: „Dabar tiesiog paklausyk“. Pasakė: „Aš ką tik praėjau ten gatvę, ir ta vargšė motina visą dieną nedavė visiems ramybės. Šį rytą jos praėjo kaip ten kaimynystėje, ir jos išdaužė

galvas kiekvienam kūdikiui, kuris buvo kaimynystėje“. Ir sakė: „Kaip jos šaukė ir verkė! Taigi, nežinau, tavo kūdikis, kur jis bebūtų. Kur yra mūsų mažylis, Dievas juo pasirūpins“.

²⁷⁴ Tiesiog tuomet kažkas atėjo... [Brolis Branhamas keturis kartus beldžia į sakyklą—Red.] „O! Štai jos, dabar prie durų“. Taigi, jie nuėjo ir pažiūrėjo. Ne, jų nebuvo. Tai buvo Mirjam.

²⁷⁵ Ji pasakė: „O! O, Mirjam! Įeik brangioji! Kas nutiko mažyliui?“

Ji tarė: „Mama, aš tokia alkana“.

Paklausė: „Bet kas nutiko mažyliui?“

²⁷⁶ Tarė: „Aš beveik mirštu iš bado, mama“. Pasakė: „O, šlovė Viešpačiui! Aleliuja! Aš beveik mirštu iš bado, mama“.

Paklausė: „Bet kas nutiko kūdikiui?“

²⁷⁷ Pasakė: „Mama, aš esu tokia alkanas, kad galėčiau suvalgyti viską, kas yra namuose“.

²⁷⁸ Tarė: „Mes atnešime tau kai ko pavalgyti, bet kas nutiko mažyliui?“ [Brolis Branhamas tris kartus beldžia į sakyklą—Red.]

²⁷⁹ Atsakė: „O, su mažyliu viskas gerai, mama. Duok man ką nors pavalgyti. O, aš tokia laiminga!“

„Bet kas jam nutiko?“

²⁸⁰ „Na, duok man ko nors pavalgyti, aš tiesiog mirštu iš bado“. Ar galite tai įsivaizduoti?

²⁸¹ Ji pasakė: „Mirjam! Tai tavo mama ir tėtis. Kur kūdikis?“ [Brolis Branhamas tris kartus pabeldė į sakyklą—Red.]

²⁸² Ji pasakė: „Mama, aš tau sakiau. Mažylis, aš jį mačiau, ir viskas gerai. Dabar, mama, duok man ko nors valgyti, aš mirštu iš bado; aš mirštu iš bado. Žinai, aš—aš tiesiog mirštu iš bado“. Kaip jūs, kai grįžtate iš mokyklos, žinote; o, tiesiog reikia kažką užvalgyti.

Taigi, ji nuėjo ir padarė jai sumuštinį. Pasakė: „Dabar pasakyk man“.

²⁸³ Ir ji pradėjo: „Niam, niam, niam“, - valgė, žinote kaip tai. Tarė: „Mama?“

Paklausė: „Taip, bet kas nutiko kūdikiui?“

²⁸⁴ „Na, - pasakė, - mama...“ Ji papasakojo jai istoriją. Ir pasakė: „Mama, eik, pasiimk savo geriausius drabužius ir susikrauk lagaminą, nes tau reiks prižiūrėti mažylį“. O! O! O!

- „Ką?“

²⁸⁵ Jei jūs ją prarasite, jūs vėl ją rasite. Ar tai tiesa? Jei jūs laikysite ją, jūs prarasite ją. Jeigu jūs ją atiduosite, prarasite ją - jūs surasite ją. Ar tai tiesa?

286 Ir mažoji Mirjam tiesiog valgė. Pasakė: „Taip“. Tarė: „Tu šiandien vyksi į rūmus. Ir ne tik tai, bet tau duos, duos tris šimtus dolerių per savaitę ir geriausius kambarius šalyje, kad prižiūrėtum savo kūdikį“.

287 Pirmą kartą per visą pasaulio istoriją motinai buvo sumokėta už tai, kad ji maitintų savo kūdikį. Matote, kaip Dievas tai daro? [Brolis Branhamas tris kartus suploja rankomis—Red.] Aleliuja! Maitina savo kūdikį ir už tai gauna tris šimtus dolerių per savaitę bei geriausius kambarius šalyje. Dievas daro dalykus, ar ne taip? Ar apsimoka melstis? [Susirinkimas sako: „Taip“.] Ar yra gerai melstis? [„Amen“.]

288 Taigi, ji suruošė savo lagaminėlį. Mes dabar paskubėsime, mes užbaigsime tiesiog po minutės. Taigi mes. . . Ji pasiruošė savo lagaminą, ir nuėjo keliu, tiesiog taip greit, kaip ji galėjo. Ir pirmas dalykas, žinote, ji ateina; didelis stambus sargybinis stovėjo ten su savo didžiule ietimi, paklausė: „Kas ten eina?“

Ji atsakė: „Šakės ir šieno kupeta“.

„Praeik“. Matote, kaip Dievas daro dalykus?

289 Nuėjo prie kito sargybinio. Ten jis išsitraukė kalaviją, paklausė: „Kas esi? Kas ten eina?“

Pasakė: „Šakės ir šieno kupeta“.

Pasakė: „Praeik“. Tai bent! Matote, kaip Dievas daro dalykus?

290 Nueina, eina apžiūrinėdama rūmus; prasideda, ir išeina visi rūmų didžiūnai, išsitraukia savo kardus. - „Kas eina?“

Pasakė: „Šakės ir šieno kupeta“.

- „Praeik“.

291 Pirmas dalykas, žinote, išėjo vyras, paklausė: „Ar tu esi ta ponija, kurios laukiasi jos didenybė?“

- Taip.

292 - Ar tai tu ta žindyvė dėl mažylio, kurį rado ši rytą?

- Taip.

293 Pasakė: „Na, te ji ateina“. Taigi ji atneša kūdikį. . . ar atveda motiną.

294 Ir—ir jaunoji princesė išėjo, ir ji paklausė: „Ar tu ką nors žinai apie kūdikius?“

Ji atsakė: „Taip, jūsų didenybe“.

Ji tarė: „Pažvelk į šį kūdikį. Argi jis ne gražus?“

- „Taip, jūsų didenybe. Taip“.

Paklausė: „Ar žinai, kaip maitinti kūdikį?“

- „Taip, jūsų didenybe. Žinoma“.

295 „Na, - jie pasakė, - aš duosiu tau atlyginimą, tris šimtai dolerių per savaitę“. Hm! Argi Dievas nebuvo geras? Ir pasakė:

„Ir tu turėsi geriausius kambarius rūmuose, ir maistas tau bus atnešamas. Tau net nereikės išeiti ir pačiai gaminti maistą“. Pasakė: „Taigi, štai kūdikis, būk atsargi. Neišmesk jo“.

- „O, nesijaudinkite, tikrai ne. Nesijaudinkite, aš jo neišmesiu“.

- „Pasirūpink juo kaip tik galima geriausiai“.

²⁹⁶ - „Nesijaudinkite, aš pasirūpinsiu. Jis turės pačią geriausią priežiūrą“. Žinoma, nes tai jos pačios, suprantate. „Aš suteiksiu jam pačią geriausią priežiūrą“.

- „Ar matai, koks tai gražus kūdikis?“

- „Labai gražus“, - atsakė ji.

- „Gerai“.

²⁹⁷ Durys užsidarė, Mirjam, jos motinai ir mažajam Mozei. Ir kai durys buvo uždarytos, ji apsižvalgė aplinkui. Ji pasakė: „Ts-ts-ts! Ir ji mano, kad tu esi jos kūdikis. Cha-ha-ha-ha-ha!“ O, tai bent! Ji paglostė jį.

²⁹⁸ Ką ji padarė? Ji . . . Jei ji būtų pasilikusi, ką ji būtų padariusi? [Susirinkimas sako: „Praradusi jį“—Red.] Kadangi, ji atidavė jį Tam, Kuris jai jį davė, ir ji (kas?) surado jį, ir gali jį pasilikti. Taigi, kas atsitinka, jei mes prarandame . . . Jeigu mes saugome savo sielą, kas atsitiks? [„Mes prarasime ją.“] Mes ją prarasime. O jei gražinsime ją Tam, Kuris mums ją davė, kas nutiks? [„Mes išsaugosime ją.“] Mes ją išsaugosime. Teisingai?

²⁹⁹ Kiek iš jūsų visų norėtumėte ateiti prie altoriaus ir pasimelsti? Ar norėtumėte tai padaryti? Ar jūs norėtumėte, kad Jėzus pasirūpintų jumis, kaip Jis rūpinosi jais, kūdikėliu? Kaip . . . Visi, vaikeliai, ateikite dabar čia prie altoriaus. Ar padarysite tai? Ateikite tiesiog čia aplink, atsiklaupkite prie altoriaus. Pasimelskime, jūs visi. Visi vaikučiai dabar ateikite čia. Ar jums patiko mano istorija apie tai? [Susirinkimas sako: „Taip“—Red.] Ar jums tai patiko? Gerai, dabar ateikite tiesiai prie altoriaus. Dabar ateikite. Visi jūs, vaikučiai, ateikite, atsiklaupkite tiesiai prie altoriaus, tiesiog atsiklaupę tiesiai ten—tiesiai ten, prie altoriaus. Štai taip. Visi jūs, mažyliai, esantys gale, ateikite dabar čia, mes melsimės. Gerai. Norite ateiti ir pasimelsti. Ateikite ir atsiklaupkite prie altoriaus. Teisingai. Taigi, tai gerai. Tai tiesiog puiku.

³⁰⁰ Dabar, mamos, jūs taip pat norite ateiti, ir tėveliai, jūs visi, norėtumėte atsiklaupti tarpuose tarp eilių?

³⁰¹ Taigi, noriu jūsų, vaikučiai, kai ko paklausti. Pažvelkite. Ar jūs tikite, kad Jėzus myli jus lygiai taip pat, kaip Jis mylėjo Možę? Ar jūs tikite, kad Angelai štai taip stebi jus? Taigi, Dievas davė jums sielą, ar ne taip? Taigi, jei jūs saugosite savo sielą, kas jai nutiks? [Vaikai sako: „Prarasime ją“—Red.] Prarasime ją. Bet jei šį rytą gražinsite ją Jėzui, ką tada darysite? [„Išsaugosime ją.“] Išsaugosite ją. Jūs norite išgelbėti. Taigi, jūs norite išgelbėti savo

sielą, ar ne taip? Ir jūs norite užaugti ir būti tikromis mamomis ir tikromis damomis, ar ne taip; ir tikrais vyrais, pamokslininkais ir taip toliau? Argi nenorite to padaryti? Dabar, jei norite, tuomet atiduokite savo sielą Jėzui. Štai kaip jūs tai darote. Jūs sakykite: „Brangus Jėzau, tai viskas, ką galiu Tau atiduoti, – mano siela, bet Tu saugok mane, kaip Tu saugojai Mozę“.

³⁰² Taigi, jei kas nors iš jūsų, vyresnio amžiaus, taip pat norėtų ateiti ir atsiklaupiti, o gal kas nors iš jūsų, mamos, galbūt, norėtų šį rytą atsiklaupiti čia. Na, tai taip pat atvira ir jums. Jei norite, ateikite, atsiklaupkite tiesiai čia. Tai puiku. Štai ateina mama su savo mažuoju berniuku. Ar dar kas nors?

³⁰³ Tėvas, tėtis, bet kuris iš jūsų, jei norite būti besimeldžiantis vyras, koks buvo Amramas, jūs taip pat ateikite ir atsiklaupkite.

³⁰⁴ Mama, jei norite būti kaip Jochebeda, na, jūs taip pat ateikite ir atsiklaupkite.

³⁰⁵ Žinoma, tai visiems. Kadangi (Kas?) jūs taip pat turite sielą. Jei jūs saugosite ją, kas nutiks? [Susirinkimas sako: „Prarasime ją“—Red.] Prarasite ją. Ir jeigu jūs gražinsite ją Tam, Kuris jums ją davė, kas nutiks? [„Išsaugosime ją“.] Jūs išsaugosite ją amžinam Gyvenimui. Teisingai. Taigi, ar dabar nesusirinktumėte visi, kurie norite, kad dabar pasimelsti kartu su šiais mažyliais, ir su mumis, su visais.

³⁰⁶ Motinos diena, nuostabi diena. Ir galbūt ši vakarą, aš galbūt pakeisiu savo temą ir ši vakarą pakalbėsiu apie tai, ką padarė ta motina, kaip ta motina padarė. Ji buvo ta, kuri išmokė savo berniuką, kad jis vestų visą Izraelį į pažadėtąją žemę. O, ji buvo tikra mama. Argi ji nebuvo tikra mama? [Vaikai sako: „Taip“—Red.] Taigi, jūs taip pat turite tikrą mamą, ir mama meldžiasi už jus. Jis buvo tikras tėtis. Ir tėtis meldžiasi už jus. Ir dabar mes visi kartu melsimės ir prašysime Jėzaus, kad padėtų mums.

Broli Nevilai, ar galėtum ateiti, atsiklaupiti su mumis?

³⁰⁷ Ir visi palenkime savo galvas, visur. Dabar, sese Gerti... [Pianistė pradeda groti „Atveskite Juos“—Red.]

³⁰⁸ Brangus Dangiškasis Tėve, ši trumpa, paprasta istorija šiandien, apie seniai praėjusias dienas, kur tikras tėvas ir motina, tikri tikintieji, atėjo pas Tave, ir jie garbino Tave. Jie tikėjo Tavimi. Tuo metu šalyje buvo didžiulis sielvartas. Ir iš kur mes žinome, kad šį rytą čia nėra atsiklaupusio šiuolaikinio Mozės! Iš kur mes žinome, kad taip pat šį rytą čia neatsiklaupė ir šiuolaikinė mažoji Mirjam, pranašė!

³⁰⁹ O Tėve Brangusis, šie maži vaikučiai myli Tave, ir jie atėjo, atsiklaupė prie kryžiaus, pripažindami, kad jie turi sielą, kuri turi būti išgelbėta, ir dabar jie atiduoda ją Tau. Nes mes ką tik skaitėme Tavo Žodyje: „Jei prarasite ją, jūs rasite ją; ir jei saugosite ją, jūs prarasite ją“. Ir, Tėve, jie nenori išsaugoti sielą dėl savęs. Jie nenori gyventi sau. Jie nori atiduoti savo sielą Tau,

kad, atiduodami ją, jie rastų Amžiną Gyvenimą. Suteik, suteik tai, Viešpatie.

³¹⁰ Palaimink visus šiuos mažus berniukus ir mergaites, esančius prie altoriaus. Palaimink mamas ir tėčius, kurie šį rytą yra čia. O, te Tavo mylinti malonė ir gailėstingumas pasilieka ant jų visų. Atleisk mums, Viešpatie, visas mūsų nuodėmes ir nusižengimus. Pašalink visas ligas iš mūsų tarpo.

³¹¹ Siųsk Angelus! Aleliuja! Dieve, Tu, Kuris įsakei Gabrieliui, ir dešimt tūkstančių Angelų leidosi į žygį, tai kiek daugiau Angelų susirinko aplink, kai šį rytą jie mato šiuos vargšus vaikelius, atsiklaupusius prie šio altoriaus! Visur aplinkui, virš šio altoriaus ir virš visos šios bažnyčios, stovi Dievo Angelai. Čia yra Angelas, kuris užrašo, įrašydamas jų vardus į Knygą. Jie praranda savo sielą, kad galėtų rasti ją Kristuje! Suteik tai, Viešpatie.

³¹² Te nuo šios dienos, nuo šiol, jų mažytis gyvenimas bus mielas ir nuolankus. Te jie būna paklusnūs vaikai savo tėvams ir savo Dangiškajam Tėvui, iki tos dienos, kai Tu pakviesi juos Namu. Vadovauk jų mažoms valtelėms, plaukiančioms per kiekvieną sūkurį. Kiekvieną kartą, kai ji ištrigs krūmynuose, te Dievo Angelai išstumia ją į tekančias Dievo meilės sroves. Suteik tai, Viešpatie. Ir kelio pabaigoje, te jie randa mylinčius Namus, ir savo mamą ir jų artimuosius ten, Šlovėje, kur Dievas stovės vartuose, kad pasitiktų tą dieną. Suteik tai, Tėve.

³¹³ Atleisk mums visas mūsų nuodėmes ir nusižengimus. Ir padėk mums nuo šios dienos būti visiškai Tavo. Mes dabar atiduodame šiuos mažus vaikelius į Tavo rankas. Ir šias motinas, kartu su jais, Viešpatie, kad jos būtų tos tikros mamos šia Motinos dieną, šiuo atmintinu laiku, kuris yra skirtas motinoms. Ir te nuo šios dienos jos bus dar geresnės mamos. Te vaikai būna geresniais vaikais. Te mes visi būsimė geresni, Viešpatie, ir dar geriau tarnausime Tau. Suteik tai, Tėve, nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

Dabar sudainuokime nedidelę giesmę.

³¹⁴ Ar tikite, kad Jėzus jus išgelbėjo? Ar norite, kad dabar Jėzus globotų jus, kol jūs atsistojate? Pakelkite dabar į Jį savo ranką, štai *taip*. Aš noriu, kad jūs atsistoktumėte į tėtį ir motiną, ir į visus juos. Atsisukite į *šią* pusę. Dabar pažvelkite čia, mama ir tėtis. Visi, mergaitės ir berniukai, atsistokite. Dabar, kiek iš jūsų priims Jėzų kaip savo Gelbėtoją, ir nuo šiol jūs pasitikėsite Jėzumi, kad Jis pasirūpins jumis taip, kaip pasirūpino mažuoju Moze, leiskite pamatyti, kaip kyla jūsų rankos. Kiekvienas iš jūsų. Tai puiku! Taigi, kas nutiko? Jei saugosite savo sielą, jūs ką? [Susirinkimas sako: „Prarasime ją“—Red.] Prarasite ją. Bet jei atiduosite ją Jėzui, kas nutiks? [„Išsaugosime ją“.] Jūs išsaugosite ją. Taigi, kas jei šį rytą Jėzus paėmė jus? Ir jūs dabar esate Jėzaus, ar ne? Jūs esate Jėzaus berniukas ir mergaitė.

³¹⁵ Pažvelkite į šiuos mažylius, stovinčius čia su ašaromis. Pasakykite man, kad Dievas to nežino? Amen. Rytojaus vyrai ir moterys! Stovi.

Atveskite juos iš nuodėmės laukų;
Atveskite juos, atveskite juos,
Atveskite mažuosius pas Jėzų.

„O, Kaip Aš myliu Jėzų“, dabar ateikite!

O,

Visi jūs.

. . . kaip aš myliu Jėzų,

Dabar pakelkite rankas.

O, kaip aš myliu Jėzų,
O, kaip aš myliu Jėzų,
Nes Jis pirmas pamilo mane.

³¹⁶ Argi tai ne nuostabu? Taigi, „*Jėzus Myli Mažuosius Pasaulio Vaikus*“. Duok mums akordą, sese. Dabar, visi pasisukite tiesiai čia, į mane, jūs mergaitės. Aš noriu sudainuoti „*Jėzus Myli Mažuosius Pasaulio Vaikus*“. Kiek iš jūsų tai žino? Gerai, dabar sudainuokime.

Jėzus myli mažus vaikus,
Visus pasaulio vaikus;
Raudonus ir geltonus, juodus ir baltus, visi jie
yra brangūs Jo akyse,
Jėzus myli mažuosius pasaulio vaikus.

³¹⁷ Taigi, visi jūs dabar esate armijoje. Ar jūs žinojote tai? Ar žinote, kad jūs esate Dievo armija? Taigi, dabar pažvelkite tiesiai į mane. Ir dabar dainuokite tai su manimi, kadangi jūs dabar esate kareiviai. Ar žinote tai? Kryžiaus kariai! Dabar, „*Aš galbūt Niekada Nežygiuosiu*“. . . Jūs žinote šitą? Gerai. Gerai, labai seniai, sena sekmadieninės mokyklos dainelė, kurią aš išmokau.

Aš galbūt niekada. . .

Dabar jūs, kartu su manimi. [Brolis Branhamas daro judesius dainuodamas „*Aš Viešpaties Armijoje*“—Red.]

Galbūt pėstininku aš niekada nežygiuosiu,
Nejosiu kavalerijoje, nešaudysiu iš patrankų;
Galbūt aš niekada neskradysiu virš priešo,
Bet aš esu Viešpaties armijoje.

Aš esu Viešpaties armijoje,
O, aš esu Viešpaties armijoje!

Dabar kartu su manimi. Visi kartu dabar. Dabar!

Galbūt pėstininku aš niekada nežygiuosiu,
Nejosiu kavalerijoje, nešaudysiu iš patrankų;
Galbūt aš niekada neskradysiu virš priešo,
Bet aš esu Viešpaties armijoje.

³¹⁸ Ar tikite, kad jūs patys galite tai dainuoti? Ateik čia, mergaite, ateik tiesiai čia. Dabar noriu, kad jūs visi atliktumėte tuos pačius judesius kaip ir aš. Ateikite dabar čia, už altoriaus. Ateikite tiesiai čia. Kiekvienas iš jūsų, pereikite tiesiai čia, kur aš esu, matote. Žygiuokite čia; niekas neatsitraukia nuo altoriaus. Ateikite tiesiai čia su manimi. Štai taip. Teisingai. Tiesiog štai *taip*. Dabar apsisukite štai *taip*, pažvelkite į šią auditoriją, štai *taip*. Štai taip. Aš noriu jums parodyti, ką mieli berniukai ir mergaitės daro po to, kai jie pažįsta Jėzų. Taigi, grįžkite tiesiai čia, berniukai ir mergaitės. Dabar jūs . . . Štai taip. Dabar pažvelkite ten.

³¹⁹ Dabar, kai aš sakysiu: „Galbūt aš niekada nežygiuosiu armijoje“, jūs . . . „pėstininku aš niekada nežygiuosiu“, jūs taip pat žygiuokite. Kai sakysiu: „Aš galbūt niekada nejosiu kavalerijoje“, - jūs darykite tą patį, ką ir aš darau. Dabar atsitraukite nuo manęs, atsitraukite atgal, atlaisvindami vietą. Atgal, atgal, dabar jūs pasiruošę. Taigi pradėkime, sudainuokime tai. [Brolis Branhamas ir vaikai dainuodami daro judesius—Red.]

Galbūt pėstininku aš niekada nežygiuosiu,
(Žiūrėkite!)

Nejosiu kavalerijoje, nešaudysiu iš patrankų;
Galbūt aš niekada neskraidysiu virš priešo,
Bet aš esu Viešpaties armijoje.

O, aš esu Viešpaties armijoje,
Aš esu Viešpaties armijoje! (Pasiruošę!)

Galbūt pėstininku aš niekada nežygiuosiu,
Nejosiu kavalerijoje, nešaudysiu iš patrankų;
Galbūt aš niekada neskraidysiu virš priešo,
Bet aš esu Viešpaties armijoje.

³²⁰ Amen! Tiesiog stovėkite ramiai. Kam iš jūsų patinka tai? Pasakykite: „Amen“.

³²¹ Dabar, Dangiškasis Tėve, palaimink šiandien šiuos mažus vaikučius. Jie yra Tavo, Viešpatie. Jie atidavė savo gyvenimus Tau. Jie girdėjo nedidelį pasakojimą apie Možę ir kaip Tu apsaugojai jį. Jie girdėjo apie gerą mamą ir gerą tėtį, kurie jiems padėjo ir užaugino juos. Ir taip pat šie vaikučiai turi geras mamas ir tėčius. Ir aš meldžiu, Tėve, kad Tu globotum juos ir nukreiptum juos laiko tėkmėje, ir te Dievo Angelai apsaugo juos. Suteik . . . Ir tuomet būk priimančioje pusėje, kad priimtum juos paskutinėmis dienomis, Viešpatie, į Savo Karalystę. Mes prašome Kristaus Vardu. Amen.

³²² Taigi, jūs galite sugrįžti į savo vietas ir pasakyti tėčiui ir mamai, kaip gerai jūs jaučiatės. Amen.

³²³ „Visas savo klajonių dienas jie buvo vedami“. (Jūs taip pat žinote tą?)

. . . savo klajonių dienomis jie buvo vedami,
 Jie buvo vedami į pažadėtąją žemę;
 Viešpaties rankos vedami,
 Jie buvo atvesti prie Kanaano kranto.

Visi!

Ugnies ženklas naktį,
 Ir debesies ženklas dieną,
 Sklandantis virš jų, prieš pat juos,
 Keliaujant jiems savo kelionėje,
 Bus vedlys ir vadovas,
 Kol praeis tyrlaukius,
 Nes Viešpats, mūsų Dievas, Savo laiku
 Galiausiai nuves mus į šviesą.

³²⁴ Kiek iš jūsų ši rytą serga ir norėtų maldos? Leiskite pamatyti jūsų ranką. Kadangi šiek tiek vėluojame, galbūt atidėsime savo gydymo tarnavimą šiam vakarui, o dabar tiesiog pasakysime maldos žodį, nes mes truputį vėluojame.

³²⁵ Ar jums patiko ši nedidelė istorija? [Susirinkimas sako: „Amen!“—Red.] Jūs manote, kad tai buvo naudinga mažiems vaikučiams? [„Amen!“] Taip. Mes—mes daugelį kartų praeiname pro juos. Mes neturėtume to daryti. Suprantate, aš niekada neturėjau galimybės mokyti sekmdieninėje mokykloje, ir šį rytą buvo laikas pasikalbėti su jais. Aš nenorėjau jūsų išvarginti, bet norėjau papasakoti jums šią nedidelę istoriją.

³²⁶ Atminkite, vaikučiai, tai ne kokia tai sena istorija, kurią jūs kur tai perskaitėte. Tai yra Tiesa. Tai Tiesa! Dievas tai padarė. Ir Jis dabar su *jumis*. Gerai.

³²⁷ Palenkime dabar savo galvas, kol mes lėtai dainuojame išsiskirstymo dainą, „Pasiimk su savimi Jėzaus Vardą, kaip skydą nuo kiekvieno priešo“. Gerai.

Pasiimk su savimi Jėzaus Vardą,
 Vaike sielvarto, vargū.

56-0513 Mokymas Apie Moze
Branhamo Maldos Namai
Džefersonvilis, Indianos JAV

LITHUANIAN

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Irašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org